

Αντιφωνητής

Πλούτη έχουμε ελάχιστα:
τον ήλιο της δικαιοσύνης,
τη θάλασσα του πόθου, τη
γη της μνήμης. Κανένας
δεν μπορεί να μας τα
κλέψει.

Ν. ΛΥΓΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΑΝΘΡΑΚΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ ΓΝΩΜΗΣ

16 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2005

ΕΤΟΣ 7ο / ΑΡ. Φ. 165 / ΤΙΜΗ 0,90 €

ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ

Παρά τό γεγονός ότι μās κατέκλυσε ή φιλολογία για τὰ σκάνδαλα τών τελευταίων ημερών, θά διατυπώσουμε τή γνώμη μας για τό μείζον θέμα τής διαφθοράς. Αφενός για νά μήν συγκαλυφθεί ή έκταση του ένδημικού φαινομένου και άφετέρου για νά πούμε δυό λόγια για τήν στοχοθεσία του πιθανού σκηνοθέτη.

Πρέπει λοιπόν νά τονίσουμε ότι ό κατ' έπαγγελμα δεσπότης (τί όνομα κι αυτό!), ό επίορκος δικαστής, ό ρουφιάνος δημοσιογράφος, ό φακελάκις γιατρός κι ό μιζαδόρος πολιτικός ΔΕΝ είναι έξαιρέσεις. Η πασιδηλη πραγματικότητα είναι πώς ή μεγάλη πλειοψηφία όσων μπορούν νά «τά πάρουν», τά παίρνουν.

Φυσικά και δέν θά είναι στη λίστα τών κυκλωμάτων ό ειρηνοδίκη τής Άνω Πευκοράχης, ό άγροτικός γιατρός τής Βραχοπούλας και ό έκδότης τής «Φωνής του Δίστρατου». Τό ζήτημα είναι πόσοι από τήν τρομακτική πνευματική έρήμωση τής έλληνικής ψυχής «προόδου» πού σφυρηλατήθηκε από τόν σημιτισμό καταρρέει.

Δέν είναι τυχαίο ότι τώρα ξέσπασαν όλα τούτα τὰ σκάνδαλα: τώρα πού έσπασε ό καθεστωτικός έλεγχος στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, τώρα πού δέν ταυτίζονται πιά οι έξουσίες, ή άληθινή πραγματικότητα ξεπροβάλλει λίγο λίγο πίσω από τὰ μακιγιάζ τής τελευταίας όκταετίας. Όχι μόνο στον τομέα τής Οικονομίας αλλά και σε κάθε επίπεδο τής κοινωνικής ζωής, ή γκαϊμελική προπαγάνδα τής «αίσιοδοξίας», τών «έκσυγχρονισμών» και τής «προόδου» πού σφυρηλατήθηκε από τόν σημιτισμό καταρρέει.

Βλέποντας πιά καθαρά ότι ό πραγματικός ύπόκοσμος είναι οι έχοντες έξουσία, μπορεί κανένας νά άντιληφθεί τό θέατρο πού παίχτηκε τόσα χρόνια με τήν «ίσχυρη Ελλάδα»: Όλα είναι στον άέρα, διαλυμένα μέχρι εκεί πού δέν (θέλουμε νά) τό φανταζόμαστε. Κι αυτό, βεβαίως, όχι από τήν άνεπάρκεια συγκεκριμένων προσώπων (έστω και ύψηλά ιστάμενων) αλλά από τήν τρομακτική πνευματική έρήμωση τής έλληνικής ψυχής. Για νά σκεφτούμε όμως, πώς σκάσανε όλα μαζί; Ποιός μάζευε στοιχεία για τόσες ύποθέσεις τόσα χρόνια; Ποιός, άς πούμε, φωτογράφιζε τόν Βαβύλη δίπλα στον Ειρηνάιο και ποιός μαγνητοσκοπούσε τόν Γιοσάκη δίπλα στον Χριστόδουλο; Η ανάμιξη μυστικών ύπηρεσιών είναι πασιδηλη κι έπομένως τά πράγματα έχουν κι άλλες όψεις εκτός από τήν όρατή. Θά πρέπει νά είναι κανείς πολύ άφελής για νά μήν άναρωτηθεί τό πού στοχεύει αυτός ό θόρυβος... Άς έχουμε τόν νου μας.

Όσον άφορά πάντως τήν διαφθορά, λύσεις δέν φαίνονται στον όρίζοντα. Άς δούμε όμως τήν άλήθεια κατάματα, προσπερνώντας τις δημοσιογραφίστικες ήθικολογίες και τις πολιτικάντικες ώραιοποιήσεις, έστω και για τό κέρδος μιās ένσυνείδητης βίωσης του τραγικού. Δέν είναι λίγο...

Γ. Α. Παπανδρέου: « - Άφού λοιπόν πέρυσι με ψήφισες...»

Γ.Δ.: « - Τί έκανε λέει;;;!!!»

Τού ήρθε του άνθρώπου έπιστολή από τόν...Γιώργο Παπανδρέου. Έχοντας κόψει τά παρεδώσε με τό κόμμα από χρόνια, άπόρησε: Πού τόν θυμήθηκαν και μάλιστα με προσωπική έπιστολή του νέου προέδρου;

Η άπορία λύθηκε με τήν άνάγνωση τής άναπάντεχης έπιστολής: Ο Γιώργος Παπανδρέου άπευθυνόταν σ' αυτόν ως σε κάποιον πού συμμετείχε στην περσινή του έκλογή (τό γνωστό νούμερο του 1.000.000 ψήφων). Με τή διαφορά όμως ότι ό φίλος Γιώργος Δεμερίδης ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΠΑΕΙ ΝΑ ΨΗΦΙΣΕΙ! Μάλιστα εκείνη τή μέρα ήταν κι εκτός Αλεξανδρουπόλεως! Και νά πού τώρα ό ...ύπερψηφισθείς πέρυσι μοναδικός ύποψήφιος και κληρονόμος τής παράταξης του μιλούσε για τό «μήνυμα έμπιστοσύνης πού του έστειλε», για τή «συμμετοχή στην έκλογή του», για τήν «έντολή πού πήρε» απ' αυτόν (!!!) και για άλλα άνάλογης άξιοπιστίας και σοβαρότητας, έν όψει του συνεδρίου!

Πρόκειται για σκηνικό πού διαδραματίστηκε σε όλη τή χώρα - έμεις μονάχα μάθαμε 3-4 τέτοιες περιπτώσεις. Και δέν είναι ότι είχαμε ποτέ πιστέψει στο τσίρκο τής περσινής διαδοχής και στην άριθμολαγνεία του έκατομμυρίου. Αλλά τόσο διαλυμένα είναι όλα ρε σεις; Έντάξει, πήρατε τις ταυτότητες τών άνθρώπων, ψηφίσατε όσες φορές γουστάρατε*, βγάλατε τ' άποτελέσματα, γελάσαμε... Έ, τουλάχιστον προστατέψτε τον τόν καημένο πού βάλατε μπροστά! Έχει γούστο νά τό πιστέψει ότι σήκωσε 1.000.000 κόσμο από τόν καναπέ για νά τόν ψηφίσει!

Τό ώραίο είναι ότι μετά τήν περσινή «πετυχημένη» δοκιμή τής έκλογής του, τώρα τήν καθιέρωσε και μάλιστα εκτός πάσης νομοποιητικής διαδικασίας! Και πάει τό κόμμα σε ένα συνέδριο πού θά άποτελέσει τήν όριστική ταφόπλακα κάθε έλπίδας πού στήριξε κάποτε ό χώρος. Ναι, όλα πεθαίνουν στη ζωή αλλά θά μπορούσε αυτό νά συμβεί και χωρίς τήν γενική χλεύη και τόν διασυρμό ενός κόσμου πού ήλπισε και άγωνίστηκε...

* Τό «Ποντίκι» πρόσφατα είχε στοιχεία για τόν τετραπλασιασμό τών περσινών γιωργακοψήφων στις Σέρρες

Μέρες του άμερικανικού Ράιχ

Θά αναλώσουμε λίγο χώρο προκειμένου νά διατυπώσουμε όρισμένα αυτόνοήτα, γιατί ή μαζική προπαγάνδα συχνά στερεί από όλους μας τόν χρόνο για κάποιες στοιχειώδεις σκέψεις και συγκρίσεις. Αφορμή μας έδωσαν δύο συμβάντα τής έπικαιρότητας: Τό πρώτο ήταν οι έπιθέσεις κατά του (παραιτηθέντος, τελικά) διευθυντού είδήσεων του CNN, Eason Jordan, ό όποιος μίλησε για σκόπιμους φόνους 12 δημοσιογράφων στο Ιράκ από τούς Άμερικανούς. Και τό δεύτερο ήταν ή πρόταση στην Εύρωβουλή για άπαγόρευση τών ναζιστικών και κομμουνιστικών συμβόλων (!), καθότι παραπέμπουν σε «έγκληματικά καθεστώτα».

Από τήν γκαγκστερική κατάληψη του Ιράκ θά έπισημάνουμε έδώ μόνο τήν πλευρά πού άνέφερε ό Jordan, αυτήν τής δημοσιογραφοκτονίας: Οι Terry Lloyd, Hussein Othman και Fred Neras χτυπήθηκαν από άρμα μέσα στο δημοσιογραφικό τους τζίπ. Οι Taras Protsyuk και Josi Couso σκοτώθηκαν από βολή άρματος στο ξενοδοχείο τους. Ο Tariq Ayoub βρήκε τόν θάνατο στα γραφεία του Άλ Τζαζίρα όταν βομβαρδίστηκε. Ο Mazen Dana πυροβολήθηκε έξω από τό Άμπού Γκράμπ. Οι Ali Abdel Aziz και Ali al-Khatib σκοτώθηκαν από άμερικανικά πυρά μέσα στο όχημά τους. Τήν ίδια τύχη είχαν και οι Assad Kadhim - Hussein Saleh του Άλ Ιρακίγια. Τόν Mazen Al-Tomaizi σκότωσε πύραυλος από έλικόπτερο Άπάτσι καθώς κινηματογραφούσε

Τό τελευταίο δίμηνο οι περίπου 20.000 ιρακινοί άντάρτες αύξησαν τήν άποτελεσματικότητα τους, προφανώς χάρη στα άντιαεροπορικά όπλα τύπου SAM και MANPADS τά όποια προσγειώνουν ...πρόωρα έλικόπτερα κι άεροσκάφη. Σκληρές λοιπόν σαν αύτήν με τά 10 βρετανικά φέρετρα δέν θά μās λείψουν...

νομιμότητα, στην κοινή λογική, σύμφωνα μονάχα με τά παρανοϊκά σχέδια τής γουστικής νεοσυντηρητικής συμμορίας (με τήν ισραηλιτική άναφορά). Η σύγκριση με τήν ναζιστική Γερμανία του 1939 είναι όχι άπλως θεμιτή αλλά κυριολεκτικά έπιβεβλημένη, κοινότητα ακόμα και σε κύκλους άντιφρονούντων στις ίδιες τις ΗΠΑ. Νά λοιπόν ή αίτία πού ό άντιναζιστικός λόγος βρίσκεται παντού: Είναι άνάγκη νά έπισημαίνεται ό «έχθρος» άλλου: στο παρελθόν, στη Γερμανία, στον άντισημιτισμό, λές και ζούμε στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια! Κανείς δέν πρέπει νά σκέφτεται τό ποιά είναι ή Τσεχοσλοβακία ή τό Άνσλους του καιρού μας, τό ποιός είναι ό Χίτλερ και ό ναζισμός του 21ου αιώνα...

πανηγυρισμούς Ιρακινών πάνω σε χτυπημένο άρμα Μπράντλεϊ. Πιο πρόσφατος στον κατάλογο ό Dhia Najim πού χτυπήθηκε από έλεύθερο σκοπευτή (1-11-04) στο Ραμάντι. Φυσικά δέν συμπεριλαμβάνονται περιπτώσεις πού έμειναν άνεπιχινάστες - σαν του Gaby Rado πού «έπεσε» από τό μπαλκόνι του μυστηριωδώς - ή άλλες πού δέν είχαν τραγική κατάληξη αλλά μονάχα τραυματισμούς και ταπεινώσεις από τις άμερικανικές δυνάμεις (για νά μήν άναφερθούμε και σε άπαγωγές σαν τής Ιταλίδας Τζουλιάννα Σγκρένα).

Κι ένψώ τό προμελετημένο έγκλημα συνεχίζεται κατά του έξαθλιωμένου ιρακινού λαού και ή δύστυχη χώρα σπράχνεται στον διαμελισμό και στον έμφύλιο πόλεμο, νέα έπιδρομή μεθοδεύεται (με ή χωρίς ισραηλιτική άνάμιξη) κατά του Ιράν. Κόντρα στο δημόσιο άίσθημα, στη διεθνή

Κι ένψώ τό προμελετημένο έγκλημα συνεχίζεται κατά του έξαθλιωμένου ιρακινού λαού και ή δύστυχη χώρα σπράχνεται στον διαμελισμό και στον έμφύλιο πόλεμο, νέα έπιδρομή μεθοδεύεται (με ή χωρίς ισραηλιτική άνάμιξη) κατά του Ιράν. Κόντρα στο δημόσιο άίσθημα, στη διεθνή νομιμότητα, στην κοινή λογική, σύμφωνα μονάχα με τά παρανοϊκά σχέδια τής γουστικής νεοσυντηρητικής συμμορίας (με τήν ισραηλιτική άναφορά). Η σύγκριση με τήν ναζιστική Γερμανία του 1939 είναι όχι άπλως θεμιτή αλλά κυριολεκτικά έπιβεβλημένη, κοινότητα ακόμα και σε κύκλους άντιφρονούντων στις ίδιες τις ΗΠΑ. Νά λοιπόν ή αίτία πού ό άντιναζιστικός λόγος βρίσκεται παντού: Είναι άνάγκη νά έπισημαίνεται ό «έχθρος» άλλου: στο παρελθόν, στη Γερμανία, στον άντισημιτισμό, λές και ζούμε στα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια! Κανείς δέν πρέπει νά σκέφτεται τό ποιά είναι ή Τσεχοσλοβακία ή τό Άνσλους του καιρού μας, τό ποιός είναι ό Χίτλερ και ό ναζισμός του 21ου αιώνα...

ΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ *

Στον Μανόλη Αναγνωστάκη

«Κάθαρση στους κόλπους της Εκκλησίας προανήγγειλε
ο Αρχιεπίσκοπος» «In.gr» - Ειδήσεις, 1/2/2005.

Εδώ οι ελπίδες έγιναν τάματα
Διδάσκουν ολοένα άνθρωποι με αγιασμένες λέξεις
Σε καθοδηγούν και σε φωτίζουν·

Γέροι, χτες μόλις παιδιά, με καταρράκτη στα μάτια
Εικονίσματα παμπάλαια γεμάτα πάθος θαυματουργίας
Όμως η αγιοσύνη δεν αγοράζεται δεν μπορεί πια
ν' αγοραστεί

Το σκισμένο χιτώνιο τ' αγκάθινο στεφάνι.

Εδώ οι καμπάνες γίναν τράπεζες

Κουδουνίζουν νύχτα μέρα σα νομίσματα

Όμως τα λόγια Εκείνου δεν καηλεύονται

Δεν υποπτεύονται πως ολοένα τους ξεσκεπάζουν

Δεν υποπτεύονται την προσμονή μετάνοιας - για όσα θαυ-
ματουργούν.

Κι όμως υπάρχει πάντα μια εκδίκηση

Ένα φωτεινό δωμάτιο χωρίς κουρτίνες

Ένα όνειρο που διαλύεται διαλύεται πιο γοργά.

(Στο τέλος όταν όλοι ξ υ π ν ή σ ο υ ν σαν κι εσάς.)

Γιάννης Στρούμπας

* Πρβλ. Μανόλης Αναγνωστάκης, «Οι Επίγονοι».

Μία ταινία και μία αρχή
γιά τον Ποντιακό Έλληνισμό

«Περιμένοντας τὰ σύννεφα»

Του Φάνη Μαλκίδη

Είναι γεγονός ότι οι μεταπολεμικές πολιτικές έλιτ της Ελλάδας ήταν έχθρικές έναντι της μνήμης, της ταυτότητας και της γνώσης. Η κοινή ένταξη της Ελλάδας και της Τουρκίας στο ΝΑΤΟ και η ταύτιση των ελληνικών συμφερόντων με ξένα, αποξένωσε τον ελληνικό λαό από την ιστορική του πορεία και τον οδήγησε σε μία συναισθηματικού ή φολκlorικού τύπου προσέγγιση της καταγωγής του. Γι' αυτό στην περίπτωση μας των Ελλήνων του Πόντου οι πολιτικοί τελείωναν τα λογιόριά τους με το «ή Ρωμανία κι αν επέρασεν ανθεί και φέρειν κι άλλον» ή η ποντιακή ιστορία περιοριζόταν στη σέρα και το τίκ. Για τη γενοκτονία και την ιστορική μνήμη ούτε λόγος - και κυρίως ούτε πράξη - να γίνεται. Η δημοσίευση κειμένων και βιβλίων για τη γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου και τις χιλιάδες κρυφές άγνωστες ιστορίες της στη δεκαετία του 1980 έγινε μέσα σε ένα έχθρικό περιβάλλον από ανθρώπους όπως ο Μ. Χαραλαμπίδης, ο Κ. Φωτιάδης, ο Γ. Ανδρέαδης.

Ο τελευταίος έδωσε μία άλλη διάσταση στην υπόθεση της γενοκτονίας - το 1994 αναγνωρίστηκε από το ελληνικό Κοινοβούλιο και δυστυχώς μέχρι σήμερα από κανένα ξένο - με τα έργα του ο Θόδωρον, ή Τολικά, ή Ταμάμα. Στην

Ταμάμα, ή οποία έχει μεταφραστεί στην ποντιακή διάλεκτο και σε όχτω γλώσσες, ανάμεσά τους ή τουρκική και ή κινεζική, βασίστηκε ή ιστορική όπως αποδεικνύεται κινηματογραφική ταινία «Περιμένοντας τὰ Σύννεφα», ή οποία σκηνοθετήθηκε από την γεννημένη στην Τραπεζούντα Γεσίμ Ουστάουγλου, σε συνεργασία με τον Πέτρο Μάρκαρη. Η Γεσίμ Ουστάουγλου ανήκει στη μεγάλη ομάδα Τούρκων πολιτών που μάχονται για τα ανθρώπινα δικαιώματα στην Τουρκία, τόσο στη γειτονική χώρα, όσο και στο έξωτερικό και έχει βραβευθεί ως

καλύτερη ευρωπαϊκή παραγωγή το 1999 από το Φεστιβάλ του Βερολίνου για την ταινία της «Ένα ταξίδι στον ήλιο».

Το έργο «Περιμένοντας τὰ Σύννεφα» βασίστηκε στην αληθινή ιστορία της μικρής Ποντίας που επέζησε της γενοκτονίας, ζώντας όμως δεκαετίες με άλλο όνομα στην Τουρκία και το οποίο ανέθρεψε μαζί με την κόρη του ένας Τούρκος αξιωματικός. Όταν πεθαίνει ή θετή αδελφή της, αναπολώντας τὰ σύννεφα θυμάται το παρελθόν της

και με τη βοήθεια ενός Έλληνα που επισκέφθηκε το χωριό της, ύστερα από πενήντα χρόνια ανακαλύπτει την αληθινή της καταγωγή και έρχεται στη Θεσσαλονίκη για να συναντήσει τον αδελφό της. Το έργο εγκρίθηκε στον αντίστοιχο διαγωνισμό ευρωπαϊκού κινηματογράφου, χρηματοδοτήθηκε από την Ευρωπαϊκή Ένωση πριν τέσσερα χρόνια με το ποσό των 2,5 εκατ. ευρώ και την κινηματογράφιση ανέλαβε ή εταιρεία Silk Road Film Production που έδρευε στο Παρίσι. Το έργο έχει την πρωτοτυπία ότι παίζουν Τούρκοι, Έλληνες, Πόντιοι που ζουν στην Ελλάδα και Ποντιόφανοι μουσουλμάνοι ήθιοποιό, και οι διάλογοί τους παραμένουν όπως είναι πρωτότυποι. Σε κάθε χώρα, όπως και στην Ελλάδα ο θεατής θα παρακολουθεί την ποικιλία αυτών των διαλόγων με υπότιτλους στη γλώσσα της χώρας προβολής. Το έργο μέχρι στιγμής συμμετείχε στο 23ο Πανευρωπαϊκό Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Κωνσταντινούπολης (Απρίλιος 2004), όπου τιμήθηκε με το ειδικό βραβείο της επιτροπής του εθνικού διαγωνιστικού τμήματος, στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου στο Μόντρεαλ (Αύγουστος 2004), στο Φεστιβάλ της Κορέας (Οκτώβριος 2004), στο Φεστιβάλ της Θεσσαλονίκης με τρεις προβολές (Νοέμβριος 2004), του Νέου Δελχί (Νοέμβριος 2005), του Βερολίνου (Φεβρουάριος 2005), ενώ έχει προβληθεί στην Άγκυρα, στη Σμύρνη και την Τραπεζούντα!

Τα γυρίσματα της ταινίας έγιναν στη Ριζούντα και την Τρίπολη του Πόντου,

στα Πριγκηπόνησα, στην πλατεία Αριστοτέλους της Θεσσαλονίκης, στο Επταπύργιο, στα χωριά της Δράμας Μαρμαριά, Νικηφόρος και Ύψηλη Ράχη καθώς και στην Καβάλα (στην παλιά πόλη και στο Υδραγωγείο). Η δημιουργία του έργου συνάντησε το ζήλο και το πάθος του παραγωγού Μπερχουζ Χασεμιάν, ο οποίος δεν φείσθηκε κόπων και εξόδων για την επιτυχία της παραγωγής. Στην ιστορική και φωτογραφική ενίσχυση του έργου συνέβαλαν ο Δήμος Καλαμαριάς και το Ιστορικό Αρχείο Προσφυγικού Ελληνισμού και ο καθηγητής Κώστας Φωτιάδης. Μέσα από το έργο και τα πραγματικά γεγονότα που έχει καταγράψει, προβάλλεται ένα μέρος της γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου και στοχεύει στην ιστορική αποκατάσταση της μνήμης των θυμάτων, ως βάση της πραγματικής φιλίας των λαών. Η αναγνώριση του διαπραχθέντος εγκλήματος, ή συγνώμη από την τουρκική ήγεσία και λαό θα είναι ένα βήμα μπροστά για την αναγέννηση του τουρκικού λαού και την πορεία του προς την απελευθέρωση και τον εκδημοκρατισμό.

Τέλος, για τον γράφοντα ή ταινία αποτελεί σημαντική στιγμή γιατί, επιτέλους, μπορεί να καταλάβει πραγματικά το ήλικιωμένο ζεύγος Αρμένιου και Πόντιας, με τους οποίους είδε μαζί στο Τορόντο του Καναδά μία άλλη ταινία, «Το Αραράτ», ή οποία κατέγραφε τα γεγονότα της αρμενικής γενοκτονίας. Με ανάλογες ταινίες όπως το «Περιμένοντας τὰ Σύννεφα», μετά τους Αρμένιους ανοίγει ο δρόμος για την αποκατάσταση της μνήμης και για τους Πόντιους.

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΠΕΡΑΝ ΤΗΣ ΚΑΚΑΒΙΑΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΕΣ

Κλιμακώνεται ή αντιπαράθεση μεταξύ των αλβανικών κομμάτων για τις εκλογικές περιφέρειες, ύστερα μάλιστα από την άποψη των συνομιλιών μεταξύ των εκπροσώπων των δυο μεγάλων κομμάτων, του Σοσιαλιστικού Κόμματος (ΣΚ) και του Δημοκρατικού Κόμματος (ΔΚ) που διεξήχθησαν αυτές τις ημέρες, παρουσία των εκπροσώπων του ΟΑΣΕ, με θέμα την όριοθέτηση των εκλογικών περιφερειών.

Ο επικεφαλής της αποστολής του ΟΑΣΕ στα Τίρανα Pavel Vasek εξέφρασε τη λύπη του για την άποψη της συμφωνίας μεταξύ των δυο μεγάλων κομμάτων, τονίζοντας ότι οι συνομιλίες αυτές οδήγησαν και πάλι σε αδιέξοδο, αφού συμφωνήθηκε μόνο για 28 περιφέρειες από τις 100 που υπάρχουν σε όλη τη χώρα.

Άρνητική ήταν και πάλι ή αντίδραση του Σ.Κ., το οποίο μέσω του ανώτατου στελέχους του Έλμαζ Σερίφι χαρακτήρισε ως αδιανόητη αυτή την πρόταση, τονίζοντας ότι ο ΟΑΣΕ δεν έχει καθήκον να όρισει την διαίρεση των εκλογικών περιφερειών στην Αλβανία, αφήνοντας να έννοηθεί ότι στην συζήτηση που θα γίνει στην ολομέλεια της Βουλής θα έπαινε στη στάση του.

Το Νομοσχέδιο για την διαίρεση της χώρας σε εκλογικές περιφέρειες θα συζητηθεί στην ολομέλεια της αλβανικής Βουλής, όπου αναμένεται νέα αντιπαράθεση όχι μόνο μεταξύ των δυο μεγάλων κομμάτων αλλά και μεταξύ του Σ.Κ. και του ΚΕΑΔ.

Άμεση ήταν ή αντίδραση του Προέδρου του ΚΕΑΔ, μέσω του οποίου εκπροσωπείται ή ελληνική μειονότητα Βαγγέλη Ντούλε, μετά από την άρνητική αντίδραση του Σ.Κ. σχετικά με τις προτάσεις του ΟΑΣΕ και του ΚΕΑΔ για την όριοθέτηση των εκλογικών περιφερειών όπου ζει ή ελληνική Μειονότητα.

Ο Ντούλες προειδοποίησε ότι το ΚΕΑΔ θα μπορούτάρι τις βουλευτικές εκλογές που θα

διεξαχθούν φέτος το καλοκαίρι, σε περίπτωση που δεν θα ληφθούν υπόψη οι προτάσεις του σχετικά με την διαίρεση των εκλογικών περιφερειών.

Η πρόταση του ΚΕΑΔ προβλέπει την ένωση μίας περιφέρειας του Νομού των Αγίων Σαράντα με μία περιφέρεια του Νομού Αργυροκάστρου, δημιουργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο μία ενιαία μειονοτική εκλογική περιφέρεια.

Σε σχετική ανακοίνωση της Ομόνοιας τονίζεται ότι ανώτατοι κρατικοί θεσμοί της Αλβανίας με ανεύθυνες δηλώσεις άμφισβητούν την πολιτική εκπροσώπηση της Έθνικής Έλληνικής Μειονότητας, αποφεύγοντας την ουσία των προβλημάτων που αντιμετωπίζει, την ώρα που Μειονότητα και ή πολιτική της εκπροσώπηση εποικοδομητικά και με ώριμότητα συμμετέχει στην πολιτική και κοινωνική ζωή της χώρας και συμβάλλει με τις πράξεις και τις απόψεις της στην ένταξη της Αλβανίας στις Ευρωπαϊκές δομές.

Όπως επισημαίνεται σε ανακοίνωση της Δημοκρατικής Ένωσης της Έθνικής Έλληνικής Μειονότητας «ΟΜΟΝΟΙΑ» οι δυο μεγάλες πολιτικές δυνάμεις της γειτονικής μας χώρας επιδιώκουν, διαμέσου της επιτροπής όριοθέτησης των Εκλογικών Περιφερειών, να αποδυναμώσουν την άμεση πολιτική και κοινοβουλευτική εκπροσώπηση της Έθνικής Έλληνικής Μειονότητας καταλύοντας ουσιαστικά δυο εκλογικές έδρες (Βούρκου και Χειμάρρας) στην Περιφέρεια Αυλώνας. Μία τέτοια όριοθέτηση παραβιάζει βανάουσα στοιχειώδη δικαιώματα του ανθρώπου και στην συγκεκριμένη περίπτωση το δικαίωμα των μειονοτήτων για πολιτική και κοινοβουλευτική εκπροσώπηση, τονίζει ή ΟΜΟΝΟΙΑ, με την έπισημανση ότι μία τέτοια όριοθέτηση που έχει ως κριτήριο την Γενική Απογραφή του Απριλίου 2001 είναι εξ' ολοκλήρου αυθαίρετη και δεν ανταποκρίνεται στη δημογραφική και πολιτική πραγματικότητα των περιοχών του Νότου. Υπενθυμίζεται ότι ή Έθνική Έλληνική Μειονότητα είχε μπορούτάρι την Γενική Απογραφή του 2001, ή οποία δεν έλάμβανε υπόψη γεωγραφικά, ιστορικά και εθνολογικά κριτήρια.

«Υπό αυτές τις συνθήκες ή ΟΜΟΝΟΙΑ είναι υποχρεωμένη να καταγγείλει τις πράξεις αυτές

ως πράξεις διάκρισης εις βάρος της κοινότητάς μας, πράξεις που επιδιώκουν να θέσουν στο περιθώριο μειονότητες, καθώς και να περιορίσουν την πολιτική και κοινοβουλευτική τους εκπροσώπηση», τονίζεται στην ανακοίνωση. «Στις πράξεις και τις μεθόδους αυτές είμαστε αποφασισμένοι να απαντήσουμε με πολιτικά μέσα έως και το μπορούτάρισμα των προσεχών βουλευτικών εκλογών. Αναμένουμε δραστική παρέμβαση εκ μέρους του ΟΑΣΕ για την προστασία των δικαιωμάτων της Έθνικής Έλληνικής Μειονότητας, προστασία που εξάλλου αποτελεί μία από τις πιο σημαντικές πλευρές της αποστολής αυτού του Οργανισμού».

ΝΕΟ ΚΟΜΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑ

Την ίδρυση νέου κόμματος, του «Κινήματος για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα και Έλευθερίες», ανακοίνωσε ο βουλευτής του Κόμματος Ένωσης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΚΕΑΔ), Λ. Καραμέλο, μετά από διαφωνίες στους κόλπους του κόμματος με την ομάδα των υποστηρικτών του προέδρου του ΚΕΑΔ, Βαγγέλη Ντούλε. «Πρόκειται για ένα κίνημα με στόχο την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ελευθεριών, κατ' κύριο δέ λόγο την προστασία των δικαιωμάτων των εθνικών και πολιτιστικών μειονοτήτων στην Αλβανία (Ελλήνων, Βλάχων, Σλάβων, Σερβομαυροβούνιων, Ρόμ και Βοσνίων), τόνισε ο Καραμέλος ανακοινώντας την ίδρυση του νέου κόμματος. «Πολλά κόμματα δηλώνουν και ισχυρίζονται ότι υπερασπίζονται τα ανθρώπινα δικαιώματα και τα δικαιώματα των μειονοτήτων, αλλά κανένα μέχρι στιγμής δεν έχει την πλήρη υποστήριξη των μειονοτήτων στην Αλβανία», πρόσθεσε.

Σε δηλώσεις του ο Καραμέλος είπε ότι οι λόγοι που τον οδήγησαν να προχωρήσει στην ίδρυση νέου πολιτικού σχηματισμού, προκαλώντας έτσι διάσπαση του ΚΕΑΔ, ήταν ή στάση του στην κυβέρνηση συνασπισμού. «Το ΚΕΑΔ δεν κατάφερε να υποστηρίξει τα δικαιώματα της ελληνικής μειονότητας, δεν κατάφερε να ασκήσει κριτική στην κυβέρνηση Νάνο ή οποία ευθύνεται για τη σοβαρή οικονομική, πολιτική και κοινωνική κατάσταση που επικρατεί στην Αλβανία, όσο και για την παραβίαση των

ανθρωπίνων δικαιωμάτων, κυρίως όσον αφορά την ελληνική μειονότητα», είπε. Ακόμη ο κ. Καραμέλος κατηγορήσε την ήγεσία του ΚΕΑΔ για έλλειμμα δημοκρατίας στο έσωτερικό του κόμματος, με αποτέλεσμα, όπως είπε, «να πληγεί το κύρος του ΚΕΑΔ στην ελληνική μειονότητα».

Στην έρώτηση για τον στόχο του νέου κόμματος στις επικείμενες βουλευτικές εκλογές, ο κ. Καραμέλος είπε ότι «επιδίωξη του κόμματος είναι να κερδίσει ψήφους όχι μόνο από τις περιοχές όπου ζει ή ελληνική μειονότητα αλλά και από άλλες περιοχές της Αλβανίας». Διευκρίνισε δέ καταλήγοντας ότι το νέο κόμμα θα επιδιώξει την δημιουργία συμμαχιών με τα αντιπολιτευόμενα κόμματα και όχι με τα κόμματα που συμμετέχουν στον κυβερνητικό συνασπισμό.

Αντιφωνητής

Δεκαπενθήμερο Πανθρακικό
Έντυπο Γνώμης
Διεύθυνση: Φρουρίου
και Φιλίππου, 691 00, Κομοτηνή
Τηλέφωνο: 25310 81537
Τηλεμοιότυπο: 25310 81536
Ηλ. διεύθυνση: karaiskk@otenet.gr

Κωδικός 1380

Έκδοση του σωματίου
ΑΝΤΙΦΩΝΗΤΗΣ
Υπεύθυνος κατά τον νόμο:
Καραϊσκος Κώστας
Συντάσσει από επιτροπή
Εκτύπωση: ΕΚΔΟΤΙΚΗΡΩΔΟΤΗΣ ΑΕ

Ετήσια συνδρομή:
Ιδιωτών 22 €
Έξωτερικού, συλλόγων,
όργανισμών, κλπ: 44 €
Αριθμοί λογαριασμών:
EUROBANK 306-0100211038
ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΥΠΡΟΥ 7161838

Ανα-γνώσεις

Οι παρασκηνιακοί Κυπροθάφτες ξεσάλωσαν!

Στή Κυπρία «Σημερινή» (10-2) τόρροπορτάζ του Μιχάλη Χατζητυλιανού. Καταπιείτε από τώρα τά πιό δυνατά σας ήρεμιστικά γιατί άλλως είναι αδύνατον νά τελειώσετε τήν ανάγνωση τών παρακάτω γραμμών:

«Μέ τόν πιό άπροκάλυπτο τρόπο και χωρίς νά τηρούν καν τά προσήματα, ό άρμόδιος για τό Κυπριακό στο βρετανικό Υπουργείο Έξωτερικών Ντόμινικ Τσίλκοτ καθώς και ό προκάτοχός του, Ντέιβιντ Χάνεϊ, διαβεβαίωσαν ότι δεν θα αφήσουν τήν «Τουρκική Δημοκρατία τής Βόρειας Κύπρου», όπως αποκάλεσαν τό ψευδοκράτος, νά καταρρεύσει και δεσμεύτηκαν παράλληλα ότι ή χώρα τους θα συμβάλει στην οικονομική και πολιτική άνύψωση του ψευδοκράτους. Τίς χθεσινές έργασίες του κλειστού συνεδρίου, πού πραγματοποιεί τό Βρετανικό Υπουργείο Έξωτερικών στη Λάρνακα, άνοιξε ό Ντέιβιντ Χάνεϊ. Οί τοποθετήσεις του, όπως αυτές κωδικοποιούνται μέσα από τήν έξασέλιδη όμιλία του, τήν οποία προηγουμένως μοίρασε στους συνέδρους, έχουν ως έξης:

Πρώτον, ή βάση για λύση του Κυπριακού είναι τό σχέδιο Ανάν, τό όποιο δεν μπορεί νά ύποστεί δραστικές αλλαγές ακόμη και στο θέμα τής ασφάλειας. «Οί Ε/Κ έχουν νά επιλέξουν μεταξύ του σχεδίου Ανάν ή τής μή επίλυσης του Κυπριακού», είπε. Δεύτερον, ή ανάληψη νέων πρωτοβουλιών στο Κυπριακό θα πρέπει νά γίνει όταν καταλαγιάσουν οι αντιδράσεις πού υπάρχουν στους Ε/Κ, για νά άποφευχθεί ή επανάληψη του αποτελέσματος τής 24ης Απριλίου». Τρίτον, τήν ευθύνη για τήν άπόρριψη του σχεδίου Ανάν στις 24 Απριλίου φέρεϊ ό Τάσσοσ Παπαδόπουλος. Ο Χάνεϊ χαρακτήρισε τόν Πρόεδρο του «αδιάλλακτο» και ότι θέλει νά «θάψει τό σχέδιο Ανάν». Σύγκρινε τόν Τάσσο Παπαδόπουλο μέ τούς δυο προκατόχους του, για νά τονίσει ότι ή Κύπρος έφτασε κοντά σέ λύση τό 1993 μέ τόν Γιώργο Βασιλείου και τό 2003 μέ τόν Γλαύκο Κληρίδη. Δυστυχώς, έπεσήμανε, «ή αδιαλλαξία του Ραούφ Ντενκτάς διέλυσε τίς όποιες προσδοκίες για λύση». Τέταρτον, ή Ε.Ε. δεν θα άναμειχθεί σέ μία νέα διαδικασία λύσης του Κυπριακού. Όπως έκτιμά ό Χάνεϊ, «δεν είναι εύκολο για τήν Ε.Ε. νά μεσολαβήσει μεταξύ μίας χώρας-μέλους, τής Κύπρου, και μίας τρίτης χώρας, τής Τουρκίας, ακόμα και άν ή χώρα αυτή διεξάγει διαπραγματεύσεις για νά καταστεί μέλος τής Ένωσης». Πέμπτον, θα πρέπει νά έρθουν πιό κοντά οι δυο κοινότητες. Ο Χάνεϊ υπέδειξε ότι οι Ε/Κ δεν πρέπει νά μιλούν ύποτιμητικά όταν άπευθύνονται στους Τ/Κ και ότι θα πρέπει νά σέβονται τούς θεσμούς τους. Άπαντώντας άμέσως μετά τό πέρας τής όμιλίας του σέ έρώτηση του Βρετανού Έυρωβουλευτή Άντριου Ντάφ, κατά πόσον ή «ΤΔΒΚ είναι σέ θέση νά επιβιώσει μέ τό έμπάργκο πού αντιμετώπιζει», ό Χάνεϊ δήλωσε επί λέξει: «Η ΤΔΒΚ θα επιβιώσει και θα φροντίσουμε έμεις γι' αυτό».

Ο Ντόμινικ Τσίλκοτ, μιλώντας από τό βήμα του συνεδρίου, ύποστήριξε ότι ή βάση για λύση του Κυπριακού είναι τό σχέδιο Ανάν. «Όλοι ξέρουμε ποιός έμποδίζει τή λύση στην Κύπρο», τονίσε έμφατικά ό Βρετανός διπλωμάτης, φωτογραφίζοντας τόν Πρόεδρο Παπαδόπουλο, γι' αυτό σημείωσε «θα πρέπει μέ άργα και προσεκτικά βήματα νά καταβληθούν προσπάθειες, ώστε νά αλλάξουν οι σημερινές συνθηκές στίς έλευθερες περιοχές». Δεσμεύτηκε, επίσης, ότι ή χώρα του θα άγωνιστεί για τήν άρση τής «άπομόνωσης» τών Τ/Κ, επειδή, όπως είπε, «έξακολουθούν νά άδικούνται, παρά τό γεγονός ότι ύποστήριξαν τό σχέδιο Ανάν». Αποκάλυψε επίσης ότι ή Βρετανία προσεχώς «θα έφαρμόσει πρόγραμμα για τόν έκδημοκρατισμό τών Θεσμών τής ΤΔΒΚ».

Η βουλευτής τών Ε.Δ.Η. Ανδρούλα Βασιλείου, μιλώντας στίς όμάδες έργασίας του συνεδρίου, ζήτησε τήν παρέμβαση τών Αγγλοαμερικανών για νά προωθήσουν τό σχέδιο Ανάν στην Κύπρο. Όπως είπε, τό κόμμα της καθώς και οι ύπόλοιπες παρατάξεις πού στήριξαν τό σχέδιο Ανάν «δεν είναι σέ θέση νά τό πράξουν για δεύτερη φορά», γιατί, όπως έξήγησε, «οί Ε/Κ τούς θεωρούν προδότες». Η κ. Βασιλείου εισηγήθηκε, επίσης, νά προχωρήσει τό ψευδοκράτος σέ «κινήσεις καλής θέλησης», για νά «έπηρεαστεί ή κοινή γνώμη στίς έλευθερες περιοχές».

Σ.Σ.: Υπονημιζουμε ότι μισόν αιώνα μετά τήν έναρξη του Αγώνα τής ΕΟΚΑ κι ένφ πουθενά στή γή τό βρετανικό τέως ιμπέριουμ δεν προβαίνει σέ έπιδείξεις προστυχιάς σάν αυτήν του άνωτέρω σέφ, ως Έλληνες διατηρούμε άριστες σχέσεις (!) μέ τή χώρα τής άνδρικής ζαρτιέρας. Καί ή κάθε κυρία Ανδρούλα, ό άνδρούλης της και άλλοι ναϊναϊκοι, έλλαδίτες και κυπριακοί, «θεωρούνται προδότες» - ένφ δεν είναι - άπλως και μόνον επειδή τυχαίνει νά συμπίπτουν οι άπόψεις τους μέ τών άφεντικών...

ΤΑ ΤΟΞΙΚΑ

Συνέχεια από τή σελίδα 8

Έβαλαν και πέντε άπλοϊκής βλακειάς έρωτήματα, μέ τήν άπίστευτη διεκρίνιση (άπολαύστε άπόλυτον θράσος και ΙQ χαρτοπετσέτας μαζί!) ότι όποιος άναγνώστης άπαντήσει σ' αυτά καταφατικά, είναι ύπέρ του χωρισμού, άλλα κι άρνητικά άν άπαντήσει, πάλι ύπό προϋποθέσεις ύπέρ του χωρισμού είναι! (Του Κίτσου ή μάνα κάθονταν, δηλαδή, παρέα προφανώς μέ τά ...τρία πουλάκια!) Καί μέχρι και τόν Γιανναρά ξαναθυμήθηκαν, επειδή προφανώς κάποιες από τίς άπόψεις του αυτή τή φορά τούς βόλευαν (γι' αυτό και τίς τόνισαν στους υπέρτιτους - μέ bold, όπως λέμε κι έμεις οι άρχαιοελληνιστές). Ο Γιανναράς βεβαίως είπε κι άλλα ενδιαφέροντα (όχι π.χ. ό χωρισμός μοιάζει μέ εφιάλτη, γιατί ή Έκκλησία είναι ό βασικός παράγονς συνοχής τής έλληνικής κοινωνίας), τά όποια όμως φυσικά αυτοί τά άφησαν στα φιλά...

Και φυσικά ή έκτίμηση του Γιανναρά είναι άπολύτως σωστή. Άν όμως για τόν ίδιο (όπως και για μάς) πρόκειται για εφιάλτη, για κάποιους άλλους ή διάλυση τών συνεκτικών παραγόντων του Έλληνισμού άποτελεί στόχο ζωής. Καί συνειρικά μάς έρχεται και πάλι στο νοϋ ό Κίσινγκερ! Καλά δεν προχωράει, άλήθεια, τό σχέδιο; Ήδη τή γλώσσα μας τή ρήμαξαν - άπολύτως συνειδητά και έσκεμμένα - μέ τό εύνοηχιστικό μονοτονικό και τά γκρικίλις πού καθιέρωσαν μέσα άπ' τά ύπουργεία τους, τά βοθροκάναλα και τίς άγράμματες φυλλάδες τους. Τήν Ιστορία τήν χαντάκωσαν κι αυτήν, μετατρέποντας τήν ως σχολικό μάθημα σέ ό, τι πιό άνιαρό και σιχαμερό για γενιές ολόκληρες έλληνοπαίδων. Άν ξεχαρβαλωθεί και ή Έκκλησία, άπομυθοποιηθεί και τελικά διαχωριστεί από τό Κράτος (πράγμα πού σημαίνει ότι έπίσημος θα αντιμετώπιζεται πια ισότιμα μέ όποιαδήποτε άνθρωποθησκεία ή σχέση του κάθε δαιμονισμένου Χάρε Κρίσνα), τότε πραγματικά θα 'χει πλέον μέσα στην κοινωνία μας διαλυθεί τό σύμπαν. Αυτό άκριβώς είναι τό έπόμενο μεγάλο στοίχημα πού έχουν όρκοιστεί παντί τώ τρόπω νά κερδίσουν τά γελοία άγοράκια μέ τίς ποδίτσες και τά σπαθάκια...

Ο ΕΞ ΑΠΟΒΛΗΤΩΝ

Λατινική Άμερική και τό παράδειγμα Τσάβες

Στήν βραζιλιάνικη έφημερίδα Brasil de Fato (12-1-05) βρήκαμε τήν έξαιρετικά ένδιαφέρουσα συνέντευξη του πολιτικού επιστήμονα και ιστορικού Έρικ Τουσσαίν, προέδρου τής Έπιτροπής για τήν Διαγραφή τών Χρεών του Τρίτου Κόσμου (CADTM), σχετικά μέ τήν κατάσταση στην Λατινική Άμερική (δέν λείπουν τά κοινά σημεία μέ τή χώρα μας). Συνοψίζουμε τίς κυριότερες θέσεις του Τουσσαίν για τά εκεί τεκταινόμενα:

Βραζιλία: Η κυβέρνηση Λούλα στή Βραζιλία, στά πλαίσια τής προσπάθειάς της νά δημιουργήσει μία κοινωνική συμμαχία κεφαλαίου και λαού στή χώρα, δέν θέλει νά συγκρουστεί μέ τήν μεγαλοαστική τάξη πού έκμεταλλεύεται από κοινού μέ τό Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και τήν Παγκόσμια Τράπεζα τήν υπερχρέωση τής Βραζιλίας. Καί τό γεγονός ότι τά κοινωνικά κινήματα τής Λατινικής Άμερικής δέν συνδέουν τό έξωτερικό χρέος μέ τήν άνυπαρξία κοινωνικών παροχών, διευκολύνει τήν κυβερνητική νομιμοφροσύνη έναντι τής «όρθόδοξης» νομισματικής πολιτικής. Κι έτσι, δάναει πού τά συνήσαν συχνά στρατιωτικές χούντες, πού τά έκμεταλλεύτηκε ή άρχουσα τάξη, πού χρησιμοποιήθηκαν για τήν έξυπνέρευση παλαιότερων χρεών, πού έχουν μέχρι σήμερα πληρωθεί πολλές φορές, συνεχίζουν νά άπορροφούν τούς δυσβάστακτους έμμεσους - από τούς βαρύτερους παγκοσμίως - φόρους πού πληρώνουν οι Βραζιλιάνοι πολίτες.

Άργεντινή: Τό συμπέρασμα ένός έλέγχου στο ζήτημα του έξωτερικού χρέους θα ήταν άναμφίβολα ή μή άναγνώριση του. Δέν είναι αδύνατον νά πεί κανείς «δέν πληρώνω». Τό είπε ή Άργεντινή τόν Δεκέμβριο του 2001, αναστέλλοντας τήν πληρωμή δανείων προς ιδιώτες και γλυτώνοντας 100 δισεκατομμύρια δολάρια. Δέν άσκήθηκαν πιέσεις, δέν ύπήρξαν κυρώσεις, δημιουργήθηκε οικονομική άνάπτυξη.

Βενεζουέλα: Παρότι ή Βενεζουέλα πληρώνει κανονικά τό χρέος της, ύπάρχει ή πρόταση Τσάβες σέ Κίρχνερ και Λούλα άντι νά πληρώνουν τά χρέη νά επενδύσουν σέ παιδεία και υγεία, δημιουργώντας διεθνές άνθρωπιστικό ίδρυμα πού θα άντικαταστήσει τό ΔΝΤ. Παράλληλα, ή Βενεζουέλα του Τσάβες είναι ή μόνη καπιταλιστική χώρα πού χρησιμοποιεί μεγάλο μέρος τών φόρων για τήν βελτίωση τών συνθηκών ζωής του λαού. Η πολιτική του Τσάβες νά διατηρήσει τό κράτος τόν έλεγχο του συναλλάγματος και τή ροή τών κεφαλαίων, άποτρέπει φαινόμενα κερδοσκοπίας σέ βάρος του μολιβαρά και ούδόλως άποθάρρυνε τίς επενδύσεις, άφου αύξάνεται ή άγοραστική δύναμη του κόσμου. Μέ τέτοια μέτρα κατέστη δυνατό νά

δοθούν σέ 500.000 μαθητές από 100 δολάρια για τήν εκπαίδευσή τους. Δέν πρόκειται για μαρξισμό, ούτε για σοσιαλισμό, είναι άπλά πράγματα.

Τό μυστικό του Ούγκο Τσάβες: Είναι ή ικανότητα του λαού τής Βενεζουέλας νά κινητοποιείται και νά υπερασπίζεται τά κεκτημένα του. Δέν είναι συγκρίσιμη ή κατάσταση στή Βενεζουέλα μέ κείνη τής Κούβας. Ο κρατικός μηχανισμός παραμένει άνεπαφος, ή Οικονομία έχει άπλως τόν δημόσιο παράγοντα στή θέση του (πού τήν έχασε σέ άλλες χώρες). Πάντως και ό ίδιος ό Τσάβες δέχεται πώς δέν μπορεί νά πετύχει άν άπομωνωθεί ή χώρα του. Η ύποστήριξη και συμπαράσταση στή Βενεζουέλα είναι μεγάλης σημασίας για τίς κοινωνικές κινητοποιήσεις στην Ευρώπη, στην Ασία και στην Άφρική. Είδαμε όλοι τήν άνάμιξη τών ΗΠΑ και του Άθναρ στο πραξικόπημα του 2002. Άν δέν ύπάρξει διεθνής άνάπτυξη οι δυνάμεις κατά του παραδείγματος Τσάβες μπορούν νά δράσουν εκ νέου.

Ουκρανική «άπελευθέρωση»...

Η βάση του Ρωσικού Ναυτικού στή Σεβαστούπολη τίθεται πάλι ύπό συζήτηση

Δυστυχώς στην μετεκλογική Ουκρανία τά πράγματα πάνε ολοένα και ...δυτικότερα. Η σύνθεση του ύπουργικού συμβουλίου του Γιούσενκο είναι μάλλον ό,τι καλύτερο θα μπορούσε νά συμβεί για τά νατοϊκά συμφέροντα - προσέξτε μερικές λεπτομέρειες για συγκεκριμένα πρόσωπα:

-Ο Boris Tarasyuk, ύπουργός Έξωτερικών, είναι από τούς φανατικότερους ύποστηρικτές τής ένταξης τής χώρας στο NATO και άπόσυρσης της από τόν Ένιαίο Οικονομικό Χώρο (SES), ό όποιος δηλώνει πώς χρειάζεται ταχύτατη άποχώρηση τών Ρώσων από τή Μαύρη Θάλασσα (θυμίζουμε ότι ή διμερής συμφωνία λήγει τό 2017) και διαμαρτύρεται γιατί οι Ρώσοι πεζοναύτες από τήν Σεβαστούπολη δρουν στην Τσετσενία χωρίς νά ...έρωτάται ή Ουκρανία.

-Ο Ν. Tomenko, αντιπρόεδρος τής Κυβέρνησης για άνθρωπιστικά ζητήματα, κατηγορησε τελευταίως τό Όρθόδοξο Πατριαρχείο τής Μόσχας για ύποκίνηση έριδας στην Ουκρανία.

- Ο ύπουργός Άμυνας Anatoliy Gritsenko, είναι έπικεφαλής του Κέντρου Razumkon, ή ηγεσία του όποίου εκπαιδεύτηκε σέ στρατιωτικές άκαδημίες τών ΗΠΑ. Τό ίδιο Κέντρο προετοίμασε τήν «πορτοκαλί επανάσταση» μέ τά exit polls πού διοχέτευσε μετεκλογικά.

- Ο έπικεφαλής τών μυστικών ύπηρεσιών Turchinov είναι ...πάστορας άμερικάνικης σέκτας! Καί τί νά πεί κανείς για κάποιους νεοδιορισθέντες τοπικούς Κυβερνήτες σάν τόν Vasilij Chervoniy στο Rovno, όπου όργάνωσε προσωπικά τήν κατάληψη όρθόδοξων εκκλησιών κι όπου όρθόδοξοι ιερείς και ήλικιωμένες γυναίκες χτυπήθηκαν βάρβαρα; Ή για τόν νέο κυβερνήτη τής Οδησού V. Tsushko, πού ύποσχέθηκε νά σαρώσει 20.000 στελέχη του «παλιού καθεστώτος»; Άς τούς καλωσορίσουμε άπλως στο καθεστώς τής Νέας Έποχής.

Μιχ. Χαραλαμπίδης: 6 χρόνια μετά...

Πέρασαν έξι χρόνια από μια πράξη που προσέβαλε και αμαύρωσε όσο ποτέ τήν ιστορική ταυτότητα του Έλληνα. Αυτή τής μεθοδευμένης παράδοσης του ηγέτη ένός καταπιεζόμενου λαού, των Κούρδων, των Καρδούχων του Ξενοφώντα, του Αμπντουλάχ Οτζαλάν.

Άν για τίς γενιές του '70 και του '80 τό καθήκον ήταν ή άπελευθέρωση του Αλέξανδρου Παναγούλη και του Νέλσον Μαντέλα, για τίς νέες γενιές είναι ή άπελευθέρωση του φυλακισμένου στο Ιμαράλι, τήν Καλόλιμο των Ελλήνων τήν Γυρά, το Ρόμπεν Άιλαντ τής Προποντίδας.

Η νέα κυβέρνηση, έστω και αργά, πολύ αργά, οφείλει νά απαντήσει θετικά στο αίτημα του ασύλου που διατύπωσε ο Κούρδος ηγέτης, αποκαθιστώντας έτσι τήν έννοια του κράτους, των νόμων, του δικαίου, επαναθηκοποιώντας και επανανομιμοποιώντας τή χώρα.

Η προηγούμενη κυβέρνηση δεν μπορούσε να τό κάνει γιατί ήταν ή ίδια βουτηγμένη στην ενοχή. Θα πρόκειται για τήν αφετηρία μιας άλλης αξιοπρεπούς Ελληνικής παρουσίας στην Ανατολικομεσογειακή, στην Ευρωπαϊκή και στην διεθνή σκηνή.

Στρατός από μηχανής

Μέ την άφορμή της πρωτοφανούς κακοκαιρίας που έπληξε (καί) τη Θράκη, έχουμε την ευκαιρία να εξάρουμε την

μοναδική προσφορά του Στρατού μας. Καί δέν θέλουμε νά ευχαριστήσουμε μόνο τήν ηγεσία του (στή φωτογραφία ο ταξίαρχος Γιάννης Βενέτης, διοικητής της 29ης ΤΑΞΕΑ) πού συντόνισε επί τόπου τήν διάσωση τών δύο έγκύων γυναικών από τήν όρεινή Μυρτίσκη άλλα και όλους τούς ένστολους Έλληνες - στρατιώτες, ύπαξιωματικούς κι αξιωματικούς - πού δούλεψαν όλόκληρη τή νύχτα μέ στρατιωτικά μηχανήματα σέ θερμοκρασίες Σιβηρίας γιά τήν όλοκλήρωση τής αποστολής τους. Μόνη τους άμοιβή ή συγκίνηση τών ευεργετηθέντων Πομάκων κι ό,τι καλή κουβέντα πεί ή τοπική κοινωνία.

Σαράντος Καργάκος: Ιστορία τών Αρχαίων Αθηνών

Στίς 12 Φεβρουαρίου ή Έταιρεία Παιδαγωγικών Έπιστημών παρουσίασε στην Κομοτηνή τήν μοναδική, τρίτομη «Ιστορία τών Αρχαίων Αθηνών» του γνωστού συγγραφέα κ. **Σαράντου Καργάκου**. Μέ όμιλητές τόν κ. Θ. Δαλακούρα (καθ. Νομικής ΔΠΘ), τήν κ. Δ. Κάσσα (πρόεδρο τών Φιλολόγων Ροδόπης) και τόν ιδιον τόν συγγραφέα, τό κοινό τής εκδήλωσης είχε τήν ευκαιρία νά πληροφορηθεί τόσο τήν όπτική και μέθοδο του ιστορικού όσο και τά συγκεκριμένα στοιχεία πού συνέθεσαν τό τόλμημα αυτό, τήν σύνθεση μιās Ιστορίας γιά τήν σημαντικότερη πόλη τής ανθρωπότητας. Τίποτε δέν αφήνει απ'

έξω ό Σ. Καργάκος: Κλίμα, ύπαιθρος, μύθοι, πόλεμοι, κοινωνία, οικονομία, δημόσιος και ιδιωτικός βίος, όλα συνθέτουν μία πλήρη και διαχρονική εικόνα γιά τήν Αθήνα, μέχρι τόν 6ο μ.Χ. αιώνα. Η άγάπη του γράφοντος γιά τήν πόλη και ή εκπλήσσοσα πολυμάθειά του εκφράστηκαν και στό θέμα πού ανέπτυξε ενώπιον του ακροατηρίου, τίς σχέσεις Αθηνών και Θράκης, σχέσεις ιδιαίτερες στενές και δηλωτικές τής κοινής αρχαιοελληνικής καταγωγής τών βορείων και νοτιών φύλων περί τό Αίγαίο. Συνιστούμε ανεπιφύλακτα στους αναγνώστες μας τό μνημειώδες έργο ως απόκτημα γιά κάθε συνειδητό Έλληνα, φιλόστορα και μή.

Σχόλια πτερόεντα

Μέ άφορμή τήν τοποθέτηση τής βουλευτου Ροδόπης (ΠαΣοΚ) κ. **Χρύσα Μανωλιά** αναφορικά μέ τίς κυβερνητικές ρυθμίσεις γιά τόν βασικό μέτοχο στά ΜΜΕ, θά θέλαμε νά κάνουμε στή συμπαθή βουλευτίνα μας μία καλοπροαίρετη παρατήρηση: Η άναπαραγωγή έξωλων έπιχειρημάτων καθίσταται έτι γελοιωδέστερη, όταν άγνοεί τήν πραγματικότητα, τόσο τήν υπό διαμόρφωση όσο και τήν δεδομένη. Μήπως μπορεί νά μάς πει ή άγαπητή Χρύσα ποιός εκσυγχρονιστής εκδότης τής ευρύτερης περιφέρειάς μας (γιά νά μείνουμε στά καθ' ήμάς) ΔΕΝ ήταν κι εργολάβος δημοσίων έργων; Τήν ικανοποιούσε επί 8 χρόνια αυτή ή κατάσταση; Τήν άναπαύει ή σύμπλευση τής κεντροαριστοερής τής λογικής μέ τίς θέσεις του ΣΕΒ (πού επικαλείται); Έχει νά προτείνει κάτι καλύτερο; Άν όχι είναι προτιμότερη ή σιωπή και ή συλλογική αυτοκριτική (και ή κατάθεση έρωτήσεων στή Βουλή γιά έλάσσονα θέματα, ή και ή παρουσία σέ γάμους και μνημόσυνα, έστω...)

Η πρόσφατη **κακοκαιρία** προκάλεσε μία αξιοσημείωτη δραστηριοποίηση του κρατικού μηχανισμού στή Θράκη. Όντως ή κινητοποίηση ήταν μεγάλη, έγκαιρη και σχετικά άποτελεσματική, λαμβανομένης ύπ' όψιν τής έντασης τών καιρικών φαινομένων (τρισημίσιον μέτρα χιόνι στον Έβρο!). Παράλληλα όμως άναδείχθηκαν και οι έλλείψεις στήν ύποδομή: Τί έγινε μέ τήν σύνδεση τής Σαμοθράκης και τό ποντισμένο καλώδιο πού μεταφέρει ρεύμα στό νησί; Και τί σκατά Έγνατία φτιάξαν (όση τελοσπάντων φτιάξαν...) πού κλείνει όποτε χιονίσει, πριν ακόμα κλείσει ό παλιός ό δρόμος (του ...Αβδούλ Χαμίτ); Ποιός σοφός μελετητής επέλεξε τή χάραξη τής στό ύψος Ιάσμου - Κοπτερου και γιά νά περάσουν τώρα οι νταλικές χρειάζονται δελτίο ...άνέμων;

Είναι κάτι πού πολλές φορές τό έπισημαίνουμε αλλά άς πούμε και μία κουβέντα επιπλέον: Τήν ήμέρα «έθνικου διαλόγου γιά τήν **μετανάστευση**» πού όργάνωσε τό ΠαΣοΚ μεταξύ άλλων έγιναν αναφορές στά ζητήματα τής λαθρομετανάστευσης και τών νεήλυδων όμογενών μας, τσουβαλιάζοντας γιά μία ακόμη φορά (όπως κάνει και ή Στατιστική Υπηρεσία) τούς εκτός Ελλάδος Έλληνες πού μετοίκησαν στή χώρα μέ τούς ...Αφγανούς και άλλους, διερχόμενους και μή, από τήν Ελλάδα. Είναι συγκρίσιμη περίπτωση ό Πόντιος τής Γεωργίας μέ τόν ...Νιγηριανό; Ίδιες είναι οι ύποχρεώσεις του έλληνικού κράτους άπέναντί τους; Μεταφέρουμε εδω τήν άγανάκτηση τής συντριπτικής πλειονότητας τών νεοπροσφύγων συνελλήνων μας γιά τήν προσβλητική αυτή αντιμετώπισή τους στή χώρα μας, στήν έλληνική πατρίδα πού επί δεκαετίες προσδοκούσαν. Εμείς πάντως ένα πράγμα έχουμε νά τούς συστήσουμε: Νά βρουν τό θάρρος νά τά καταγγέλλουν δημοσίως: «Δέν δεχόμαστε καμμία συσχέτιση τής μιās μέ τήν άλλη περίπτωση!»

Καθώς από πλευράς εκτέλεσης **δημοσίων έργων** στήν περιοχή έχουμε μπει σέ περίοδο μεγάλης άπνοιας, αναρωτιόμαστε (γραπτάς) κι όποιος θεωρεί τόν έαυτό του άρμόδιο άς άπαντήσει: Τί ακριβώς κάνουν οι δημόσιες ύπηρεσίες πού εμπλέκονται; Π.χ. ή Διεύθυνση Τεχνικών Υπηρεσιών ν. Έβρου; Η ή ΔΕΚΕ Ροδόπης; Τί νέα έργα έχουν, και τί ποσό αναφέρει ό προϋπολογισμός τους; Άληθεύει ότι κοντεύουν νά πέσουν σέ κατάθλιψη οι δεκάδες εργαζόμενοι τους από τήν πλήξη στό γραφείο; Ότι κινδυνεύουν τά νεύρα τους από τούς άπαιτητούς καφέδες; Ότι τά πισινά τους άπειλούνται μέ κατακλίσεις στίς καρέκλες;

Άπάντηση στον κ. Φριζή

Γιά πρωτοσέλιδο δημοσίευμα στό προηγούμενο φύλλο μας λάβαμε από τόν κ. Ι. Μ. Φριζή τήν κάτωθι ηλεκτρονική έπιστολή:

Κύριε Καραϊσκό,

Σταματήστε τον αντισημιτισμό σας, γράφοντας στον Αντιφωνητή στις 02/02/05 ότι «η Ευρώπη γονάτισε μπροστά στο θεμέλιο λίθο των θαλάμων αερίων και ότι στη χώρα μας δεχτήκαμε τέτοια προπαγάνδα, ως και για ευθύνη του Χριστιανισμού για το Αουσβιτς, έγραψε κάποιος Ι. Φριζής».

Ναι κύριε Καραϊσκό, το Ολοκαύτωμα είναι αποτέλεσμα αιώνων χριστιανικού αντισημιτισμού. Ποίος έκανε τα Πογκρόμ; Ποίοι ήταν οι ηγέτες τής Ιερής Εξέτασης; Είτε το αποδέχστε είτε όχι «συνειδητός ή υποσυνειδητός, ο αντισημιτισμός βρίσκεται βαθιά ριζωμένος στην Χριστιανοσύνη» (Gules Isaac). Ευτυχώς υπάρχουν ιεράρχες τής Χριστιανοσύνης που θέλουν να αλλάξει αυτός ο αντισημιτικός άνεμος. Σε αυτούς στηρίζουμε πολλές ελπίδες. Καλό θα κάνετε να ακολουθήσετε τους ιεράρχες αυτούς και όχι να ταυτίζετε το Ισραήλ με τον αντισημιτισμό. Ένα Ισραήλ που δεν το αφήνουν να ειρηνεύσει. Ας ελπίζουμε ότι με τήν νέα ηγεσία τους οι Παλαιστίνιοι θα δεχτούν να σταματήσουν τις δολοφονίες κατά των κατοίκων του Ισραήλ και θα έρθει επιτέλους η πολυπόθητη ειρήνη στην πολυβασανισμένη περιοχή. Γίνετε υπερασπιστής του καλού και του δικαίου και μην αφήνετε να παρασυρθείτε από τους ελάχιστους που αμφισβητούν το Ολοκαύτωμα. Ο αντισημιτισμός είναι καθαρά αντιχριστιανική πράξη.

Άπαντούμε: Υπάρχει ένα σημείο τής ανωτέρω έπιστολής όπου συμφωνούμε: Η καταδίκη του αντισημιτισμού. Πράγματι, κ. Φριζή, ποτέ δέν καταλάβαμε τήν βλακώδη προκατάληψη

κατά τών ανθρώπων μέ σημιτική καταγωγή (Αράβων, Έβραίων, κτλ). Εμείς άφενός έχουμε άριστες σχέσεις μέ πλῆθος τέτοιων ανθρώπων κι άφετέρου προβάλλουμε σταθερά από τόν «Αντιφωνητή» και έβραϊκές φωνές πού ταιριάζουν στίς ιδέες μας (όργάνωση Γκούς Σαλόμ, Ίλαν Πάπε, Σίμτσα Έπιστάιν, Νόαμ Τσόμσκι...). Μάλιστα προσφάτως διοργανώσαμε εκδηλώσεις στήν Αθήνα και στή Θεσσαλονίκη μέ κεντρικό όμιλητή τόν Ίσραελ Σαμίρ γιά τό Μεσανατολικό ζήτημα. Κάτι πού μάς προκαλεί άλλεργία είναι εκείνα τά συστήματα ισχύος πού κατακυριαρχούν σέ πολιτικό, ιδεολογικό και οικονομικό επίπεδο τούς ανθρώπους και τούς λαούς, είτε αυτά είναι άμερικανικά, είτε είναι έβραϊκά είτε ισλαμικά είτε ό,τιδήποτε άλλο. Έπίσης άπεχθανόμαστε τό ψεύδος και τόν δογματισμό, τήν ύποκρισία και τά συμπλέγματα άνωτερότητας, όπου κι αν τά έντοπίζουμε, σέ έβραίους ή σέ ...γκόμ.

Θά μπορούσαμε ίσως νά συζητήσουμε κάποια θέματα πού θίγετε στό σύντομο κι όργιλο γράμμα σας. Όμως είναι προφανές ότι κοινό έδαφος γιά κάτι τέτοιο δέν ύπάρχει. Δέν είναι μόνο οι προσβλητικές γιά μάς άπόψεις σας γιά έλληνικό και χριστιανικό «ρατσισμό» (πού τίς εκθέσατε και άλλοτε στήν τηλεόραση), άπόψεις πού φυσικά και μπορούμε νά κουβεντιάσουμε. Είναι κυρίως ή θέση σας πού διαφαίνεται από τή φράση σας γιά τό Παλαιστινιακό (νά σταματήσουν οι Παλαιστίνιοι τίς δολοφονίες!). Μέ τό αίμα τών παιδιών τής Παλαιστίνης νά ρέει καθημερινά, δέν έχουμε τήν διάθεση νά μιλήσουμε μέ άπολογητές τών σφαγών. Δέν λέμε ότι δέν πρέπει, -προσοχή!- λέμε ότι δέν βρίσκουμε κοινό έδαφος συνεννόησης. Μπορείτε νά έμμείνετε φυσικά στίς θέσεις σας, δημοκρατία έχουμε, αλλά στά πλαίσια αυτής ακριβώς τής δημοκρατίας έχουμε τό δικαίωμα νά άμφισβητούμε ΤΑ ΠΑΝΤΑ. Κ.Κ.

Άλλη μία θρακική τριχά που έγινε ...τούρκικη τριχιά Μουσουλμανικός τάφος - στόχος θησαυροκυνηγών

κατά του Οικουμενικού Πατριάρχη στην τελετή αγιασμού των Φώτων (που νά φανταστεί ό άνθρωπος ότι οί Έλληνες τά ύφίστανται όλα χωρίς νά αντιδρούν ποτέ...).

Βεβαίως όσον αφορά τά άνωτέρω δέν χρειάζεται σχολιασμός, εφόσον καθένας που γνωρίζει την κατάσταση στό και έλληνικό κράτος αποκαλούμενο άντιλαμβάνεται πώς όλα τούτα είναι στην σφαίρα της όργιάζουσας φαντασίας. Θέλουμε όμως νά σημειώσουμε δύο πράγματα.

Κατ' άρχήν για τό θέμα της ηλικίας του μνημείου: Έξ όσων γνωρίζουμε δέν ύπάρχουν πουθενά τεκμήρια για νά πιθανολογηθεί. Στην Κομοτηνή κάποιος μειονοτικός μίλησαν για 800 χρόνια (έ, στην Τουρκία βάλαν και κάτι παραπάνω). Έμεις, που ως Έλληνες έχουμε χιλιάδες χρόνια παρουσία στην περιοχή και δέν διακατεχόμαστε από κανένα σύμπλεγμα άρχαιότητας, άναρωτιόμαστε: Έφόσον ή Κομοτηνή κατελήφθη από τόν Έβρονός μπέη τό 1361 και τότε περιοριζόταν σέ μικρή έκταση περί τό Θεοδοσιανό Τείχος της, πολύ μακριά δηλαδή από την έν λόγω θέση, πώς προκύπτει τέτοια χρονολόγηση;

Και τό δεύτερο για τούς στόχους των δραστών: Αφού δέν έσπασαν άπλως τό κάλυμα του τάφου αλλά και έσκαψαν τό χώμα από κάτω (στή φωτογραφία δέν φαίνεται γιατί οί ύπεύθυνοι μπάζωσαν τόν τάφο και έκλεισαν την τρύπα), δέν είναι πασιφανές ότι άναζητούσαν ό,τι είθισται νά ψιθυρίζεται για τό περιεχόμενο τέτοιων μνημείων (λίρες, άρχαία, κτλ); Μήπως κανένας πρώην αυτοδιοικητικός παράγοντας, γνωστός για τή ...ροπή του προς τέτοιες άναζητήσεις, γνωρίζει κάτι παραπάνω;

K.K.

«Μέ συστηματικό τρόπο καταστρέφονται τά τουρκικά ίχνη στην Ελλάδα. Στην περιοχή όπου ζούν κυρίως Τούρκοι, στό Κίρμαλε της Κομοτηνής, καταστράφηκε από άγνωστα άτομα τάφος 850 ετών. Ο ιστορικός τουρκικός τάφος βρισκόταν στην αυλή του μειονοτικού σχολείου Κίρμαλε και του τζαμιού Καρατζά Μεχμέτ. Έγινε γνωστό ότι ό ιστορικός τάφος καταστράφηκε μέ μηχανήματα. Έκφράζονται άπόψεις ότι πρόκειται για αντίποινα ενάντια στους διαδηλωτές που είχαν παρουσιαστεί στις 6-1-2005 στην Κωνσταντινούπολη κατά τή διάρκεια της τελετής ρίψης του σταυρού.»

Τό άνωτέρω άπόσπασμα δημοσιεύθηκε στην τούρκικη, φιλοϊσλαμική έφημερίδα «Βακίτ» στις 10 Φεβρουαρίου και άναφέρεται στην (έμφανή στην φωτογραφία) ζημιά που προκάλεσαν άγνωστοι στό κενοτάφιο τό όποιο βρίσκεται στό προαύλιο τεμένους στην όδό Φιλίππουπόλεως στην Κομοτηνή. Τί προκύπτει από τό συγκεκριμένο δημοσίευμα; Ότι ύπάρχει περίπου ...κρατική πολιτική στην Θράκη για τήν καταστροφή των μνημείων της τουρκικής παρουσίας. Μάλιστα, κρίνοντας προφανώς έξ ίδιων τά άλλότρια, ό συντάκτης συνδέει τό συμβάν μέ τούς τραμπουκισμούς των Γκριζών Λύκων

Απάντηση σέ θρασσείς στρεπτοδίκες

Μπράβο, Εύριπίδη!

Τίποτε δέν προμήνυε την κατάληξη της βραδυάς. Τό θέμα της όμιλίας - τό Εύρωπαϊκό Σύνταγμα - στά καθ' ήμάς γεννά τόσο ενδιαφέρον, όσο περίπου και ή τελευταία φορολογική μεταρρύθμιση της Καμπότζης. Κι ούτε τά «τρανταχτά» όνόματα κάποιων συμμετεχόντων μπορούσαν νά έλκύσουν την προσοχή του κόσμου, αφού οί άπόψεις τους είναι ξεπατικωμένες από τίς στήλες του κατεστημένου δυτικού Τύπου. Κι όμως, στό τέλος της πληκτικής βραδυάς, ό άντινομάρχης Ροδόπης, ό κύριος Δεβετζήγλου, χάρισε ζωντάνια στό άκροατήριο και στόν παρόντα

ύφυπουγό Έξωτερικών Εύριπίδη Στυλιανίδη την εύκαιρία νά πει μερικά πράγματα που πρέπει ν' ακούγονται.

Ό σεβαστός μας άντινομάρχης λοιπόν, θεώρησε ότι βρήκε μία καλή άφορμή νά θέσει δημοσίως τό ζήτημα μέ την μη άναγνώριση Τούρκων στην έλληνική Θράκη: Που είναι τά μειονοτικά μας δικαιώματα, ό αυτοπροσδιορισμός μας, τί φοβάστε μέσα στην Εύρώπη, κτλ, κτλ. Κι άφού άποπειράθηκαν - μέ άξιωματώδη άνεπάροχη, όμολογούμε - νά άπαντήσουν οί σοφοί του πάνελ (ένας μάλιστα πήγε και νά συμφωνήσει μαζί του!), ζήτησε τόν λόγο ως ύφυπουγός Έξωτερικών ό Εύριπίδης και τά είπε όλα: Για τόν διακηρυγμένο κεμαλισμό στό καταστατικό σωματείων σάν την Τουρκική Ένωσή Ξάνθης. Για τά θρησκευτικά, πολιτικά και

άτομικά δικαιώματα που απολαμβάνει ό μειονοτικός στή Θράκη, πολύ περισσότερο άπ' όσα όμόθησοι του στην δυτική Εύρώπη (άποδείξεις πλείστες όσες: ή έκπροσώπησή τους στην Βουλή και στην τοπική Αυτοδιοίκηση, ή οικονομική ανάπτυξη και ή άγορά γης, ό θεσμός του ιεροδικαστή - μουφτή...). Για τήν διατύπωση περί μουσουλμανικών μειονοτήτων στην Συνθήκη της Λωζάνης, μία πρόβλεψη του Κεμάλ όχι μόνο για τούς Τουρκογενείς αλλά και για τούς Πομάκους και τούς Αθίγγανους, «κάτι που σήμερα στην Θράκη πολλοί δέν θέλουν ούτε ν' ακούσουν». Για τόν καθορισμό της ταυτότητας της κάθε μειονότητας παγκοσμίως μέσα από διεθνείς Συνθήκες - και στην δική μας περίπτωση είναι ή Συνθήκη της Λωζάνης που καθορίζει τόν θρησκευτικό - μουσουλμανικό της χαρακτήρα. Για τήν έλληνική ύπογραφή στην διεθνή σύμβαση για τό δικαίωμα του άτομικού αυτοπροσδιορισμού, βήμα που έκανε ή χώρα μας αλλά όχι και ή Τουρκία. Για τήν άρνηση της Ελλάδος νά προχωρήσει μέ λογικές άμμοβαίότητας σέ περιπτώσεις κρίσης ή όταν ή Τουρκία προέβαινε σέ μέτρα όπως των Σεπτεμβριανών του 1955. Για τήν υιοθέτηση άντιμειονοτικών διοικητικών μέτρων - κυρίως επί δικτατορίας - κι αυτά άκόμη, όμως, ως άμυνα σέ πολύ χειρότερες έπιθέσεις κατά των Ελλήνων της Πόλης, της Ίμβρου και της Τενέδου. Για τήν σημερινή κατάσταση άπόλυτης ίσονομίας και πλήρους έλευθερίας, γεγονός που του έπεσήμανε πρόσφατα, όπως είπε, κι ό μουφτής του Παρισίου, συγκρίνοντας μέ την κατάσταση στην Ελλάδα μέ κείνη στην Γαλλία. Κτλ, κτλ...

Φυσικά δέν περιμένουμε νά πειστεί κάποιος από τούς έπαγγελματίες τουρκόφρονες. Τό γεγονός όμως ότι άποστομώθηκαν έτσι ταπεινωτικά μπροστά σέ τόσον κόσμο, ίσως περιορίσει κάπως τίς έκδηλώσεις του θράσους τους και δώσει λίγο θάρρος σέ κάποιους δικούς μας νά πούνε τό έντελώς άυτονόητο: Τήν άλήθεια.

Το δικαίωμα (;) στον - ετεροκατευθυνόμενο - αυτο(;)προσδιορισμό...

Ο Πάργος Ιωάννου στο διήγημά του «Τα παρατσούκλια» αναφέρεται στο θέμα του προσδιορισμού των ανθρώπων άπ' τους συνανθρώπους τους με διάφορα παρωνύμια. Μ' ένα βαθύ ψυχογράφημα καταδεικνύει πώς οι άνθρωποι επιδιώκουν νά ξεπεράσουν τό σύνδρομο κατωτερότητάς τους μεταφέροντάς το στους άλλους, ως τη στιγμή που οι «άλλοι» (όπως ο ήρωας του διηγήματος), ξεπερνώντας τη δειλία τους, επαναστατούν και πληρώνουν τους «βασανιστές» τους με τό ίδιο νόμισμα.

Ο Ιωάννης, βέβαια, δέν σχολιάζει ξεχωριστά, αφού το θεωρεί άυτονόητο κ' αφού ή θεώρησή του έχει διαφορετική στόχευση, ότι τα παρατσούκλια δέν τα επινοούμε οι ίδιοι για τον εαυτό μας, αλλά μας τα προσάπτουν άλλοι. Αυτού του είδους ο προσδιορισμός μας δέν είναι αυτοπροσδιορισμός αλλά ετεροπροσδιορισμός. Αν εξετάσει, ωστόσο, κανείς γενικότερα τό θέμα, θα διαπιστώσει ότι κανένα από τα όνόματα που φέρουμε, με βάση τα οποία αναγνωρίζομαστε μέσα στο κοινωνικό σύνολο ως οντότητες, δέν είναι επιλογή μας: τό όνομα και τό επώνυμό μας τό χουν διαλέξει άλλοι για μας, τη θρησκεία μας επίσης άλλοι, την εθνικότητά μας την έχει διαλέξει ή συγκυρία του τόπου και του χρόνου όπου ζούμε. Όσοι επέλεξαν τούς δικούς μας προσδιορισμούς δέν είχαν, με τη σειρά τους, καμία συμβολή στον δικό τους προσδιορισμό (εξαιρούνται όσοι αποφάσισαν ν' αλλάξουν π.χ. επώνυμο για ευνόητους λόγους, όπως ο ήρωας Βατραχίδης του Ιωάννου), ενώ κι εμείς ακολούθως προσδιορίζουμε τούς απογόνους μας χωρίς νά υπολογίζουμε τη θέλησή τους (ούτως ή άλλως άδύνατο στην ηλικία που συντελείται ο προσδιορισμός). Η ουσία των παραπάνω διαπιστώσεων συνοψίζεται ως εξής: κάθε λόγος περί αυτοπροσδιορισμού είναι ουτοπικός: δέν ύπάρχει αυτοπροσδιορισμός, παρά μόνο ετεροπροσδιορισμός.

Κάπως δογματικά όλα αυτά, ίσως σκεφτεί κανείς. Τότε πώς εξηγείται τόση ή περίπτωση αυτοπροσδιορισμού που αναφέρθηκε με την

αλλαγή επωνύμου, όσο και ή αλλαγή άπ' ορισμένους ανθρώπους της θρησκείας ή της εθνικότητάς τους; Πράγματι συμβαίνει, για παράδειγμα, ιδίως σε μετανάστες που ζουν για πολλά χρόνια μακριά άπ' την πατρίδα τους, νά επιδιώκουν την άπόκτηση της ιθαγένειας της χώρας όπου ζουν. Συμβαίνει, επίσης, κάποιος άνθρωπος ν' αλλάζουν τη θρησκεία τους και ν' ασάζονται μια διαφορετική. Όμως μ' αυτές τις αλλαγές εκφράζουν αναμφίβολα ένα είδος ρήξης με τό κοινωνικό τους περιβάλλον.

Ας ελεγχθούν σχετικά οι εξής καταστάσεις: ποιος άνθρωπος θ' αλλάξει εθνικότητα χωρίς νά θεωρηθεί προδότης άπ' τον κοινωνικό του περίγυρο; Ποιος θ' αλλάξει θρησκεία χωρίς νά θεωρηθεί αιρετικός; Ποια παιδιά δέν διαρρηγνύουν τη σχέση με τούς γονείς τους, όταν βαφτίζονται τα δικά τους παιδιά με όνόματα άσχετα άπ' αυτά των παππούδων και των γιαγιάδων τους; Ο προσδιορισμός των ανθρώπων σίγουρα δέν είναι μόνο δική τους υπόθεση: πάντα άπτεται των σχέσεών τους με τον κοινωνικό τους περίγυρο και προσδιορίζει τη θέση τους μέσα σ' αυτόν, την δυνατότητά τους νά συνυπάρχουν αρμονικά μ' αυτόν αποδεχόμενοι τόν ή την άρνησή τους νά τον αποδεχτούν, όποτε και εκφράζονται απορριπτικά απέναντί του.

Όσα σημειώθηκαν παραπάνω ισχύουν και για τό θέμα του λεγόμενου «αυτοπροσδιορισμού» διάφορων κοινωνικών ομάδων σ' ένα κράτος. Καμία κοινωνική ομάδα δέν αυτοπροσδιορίζεται χωρίς τη σύμφωνη γνώμη του κοινωνικού περιβάλλοντος. Όπου ύπάρχει «αυτοπροσδιορισμός» είναι στην ουσία επίπλατος: γίνεται αποδεκτός επειδή απλά δέν προκαλεί ρήξη με την κοινωνία. Για τίς υπόλοιπες περιπτώσεις ύπάρχει ό ετεροπροσδιορισμός. Στην περίπτωση της μουσουλμανικής μειονότητας της Δυτικής Θράκης τα πράγματα είναι ξεκάθαρα: στο πλαίσιο της συνθήκης της Λωζάνης που ρυθμίζει τις σχέσεις των βαλκανικών λαών, οι μουσουλμάνοι κάτοικοι της περιοχής μας χαρακτηρίζονται ως Έλληνες πολίτες.

Οποιαδήποτε άπόπειρα μεμονωμένων ατόμων νά «αυτοπροσδιοριστούν» (ετεροκατευθυνόμενοι) ως «Τούρκοι», προβάλλει την πρόθεσή τους νά προκαλέσουν ρήξη με τό κοινωνικό σύνολο, δυναμιτίζοντας την αρμονική συμβίωση.

Βέβαια, σε μία τέτοια περίπτωση γεννάται τό ερώτημα: αν υποθέσουμε ότι τα μεμονωμένα άτομα που προαναφέρθηκαν εμμένουν στον «αυτοπροσδιορισμό» τους και ότι ή κοινωνία τον αποδέχεται, τότε εύλογα θα πρέπει νά διερευνηθεί ή σχέση στο εξής των αυτοαποκαλούμενων «Τούρκων» με τό ελληνικό κράτος. Πρόκειται για προσδιορισμό που δηλώνει υπηκοότητα, πολιτιστική ταυτότητα ή εθνικότητα; Ο προσδιορισμός αυτός περιορίζεται στην ίδρυση σωματείων ή ζητά θέση και στην ταυτότητα, ως διοικητικό έγγραφο, των ατόμων που τον επιδιώκουν; Συνάδει ο προσδιορισμός αυτός με την ελληνική υπηκοότητα; Μπορούν όσοι τον επιζητούν νά τον χρησιμοποιούν μόνο στα σωματεία τους και όχι στην ταυτότητά τους; Μπορούν, δηλαδή, νά δηλώνουν ταυτόχρονα και Τούρκοι και Έλληνες; Προφανώς όχι. Ποια θα 'ναι, συνεπώς, ή θέση των «Τούρκων» ως πολιτών μέσα σ' ένα κράτος τό όποιο δέν αναγνωρίζουν ως δικό τους; Θα δικαιούνται ν' απολαμβάνουν τίς υπηρεσίες που προσφέρει σε όλους τούς πολίτες (παιδεία, υγεία, ασφάλεια, δημόσιες υπηρεσίες κ.τ.λ.); Θα μπορούν νά συναλλάσσονται μ' αυτό; Θα χεί τό κράτος απαιτήσεις άπ' τα συγκεκριμένα άτομα (εισοφές, στρατιωτική θητεία κ.τ.λ.) ή όχι; Γενικότερα, ποια θα 'ναι ή θέση των αυτοαποκαλούμενων «Τούρκων» μέσα στην ελληνική επικράτεια; Έχουν θέση σ' αυτή ή μήπως θέτουν οι ίδιοι έξ ορισμό τον εαυτό τους εκτός της;

Ας δούμε τι γίνεται στις υπόλοιπες χώρες: στην πολυπολιτισμική Αμερική ύπάρχουν πολίτες της χώρας που δέν δηλώνονται επισήμως ως «Αμερικανοί»; Στη Γερμανία ή σε άλλες χώρες που δέχονται μετανάστες ύπάρχουν πολίτες που νά αναγνωρίζονται ως πολίτες τούς φέροντας όνόματα διαφορετικών εθνικοτήτων; Η

απάντησή είναι αρνητική. Βεβαίως οι μετανάστες διατηρούν την εθνικότητά τους, διατηρούν όμως και ιδιαίτερη σχέση με τη χώρα υποδοχής και συναλλάσσονται μαζί της στο πλαίσιο διαφορετικών κανόνων, έχοντας ξεχωριστά δικαιώματα και υποχρεώσεις. Κάτι αντίστοιχο συμβαίνει και στην Ελλάδα με μετανάστες από άλλες χώρες. Οι πολίτες αυτοί δέν εγειρούν σε καμία περίπτωση επεκτατικές βλέψεις σε βάρος της χώρας υποδοχής. Επομένως και στην Ελλάδα «Τούρκοι» δέν μπορούν νά ύπάρξουν, παρά μόνο ως μετανάστες ή πολιτικοί πρόσφυγες.

Η αναμνηστική προσφυγή των μεμονωμένων ατόμων που επιδιώκουν τη ρήξη στα διεθνή δικαστήρια δέν πρέπει νά φοβίζει μια χώρα που αναμφίβολα σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα, εφόσον στηρίζει τό δικό της με σοβαρότητα, καλή προετοιμασία και αντιστοίχιση με την κατάσταση που επικρατεί διεθνώς. Από την άλλη μεριά όμως, δέν θα 'ταν κι άσχημο αν με την ευκαιρία αυτή άνοιγαν επιτέλους οι ασκοί του Αιόλου ώστε νά ξεταστεί εάν οι ίδιοι που κόπτονται για τό δικαίωμα του «αυτοπροσδιορισμού» τό σέβονται για τούς τσιγγάνους και Πομάκους συμπολίτες μας, και δέν θεωρούν τον όρο «Πομάκος» προσβλητικό - για νά επιστρέψω στα παρατσούκλια του Ιωάννου και στην «πληρωμή με τό ίδιο νόμισμα» - ούτε επιβάλλουν την εκμάθηση της τουρκικής γλώσσας αντί της τσιγγάνικης ή της πομακικής αντίστοιχα, σε ανθρώπους που ουδεμία σχέση έχουν μ' αυτή. Και στην περίπτωση αυτή ισχύει ό ετεροπροσδιορισμός, με βάση τη συνθήκη της Λωζάνης: μήπως όμως μια ενδεχόμενη άρνηση κάποιου διεθνούς δικαστηρίου νά τη λάβει υπόψη του θα μας επέτρεπε μια αναθεώρηση της πολιτικής μας; Ούτως ή άλλως ή Τουρκία έχει αθετήσει τη συνθήκη σε ό,τι αφορά τούς πληθυσμούς, για νά μην αναφερθώ και στα σύνορα. Μήπως θα 'ταν καιρός νά καταστεί σαφές στη γείτονα ότι αναιρώντας τις υποχρεώσεις της, έχει απολέσει παραχρήμα και κάθε της δικαίωμα;

Γιάννης Στρούμπας

Η «διαπλοκή» του αγροτικού με την πολιτική και τη Δημοκρατία

Το Πασχάλη Χριστοδούλου

Δεν υπάρχει νομίζω πιο μεγάλο και σοβαρό ολίσθημα για το πολιτικό κόμμα του ΠΑΣΟΚ και τον επικεφαλής, να κάνει ό,τι ο προκάτοχός του, με τις υπαρκτές έντυπες όσο και τηλεοπτικές αθηναικές αρχές. Δέκα φορές, ο πολιτικός αυτός χώρος, που διατείνεται ότι ακόμη εκπροσωπεί τη Δημοκρατική παράταξη, να σέρνονταν στα δικαστήρια, παρά μια, στα ηθικά. Να αναγκάζεται ο υπερίφανος κάποτε κόσμος της, να απολογείται στα λογικότερα ερωτήματα των πολιτών, για το ιστορικό εκείνο κόμμα που κατέληξε να μπερδεύει τα οχυρά με τα άχυρα. Ένα κόμμα το οποίο αντί να είναι η συλλογική φωνή, θεματοφύλακας και οχυρό Δημοκρατίας, να φέρεται ως πληρεξούσιο των Μέσων και των όποιων κατόχων - μετόχων τους. Ένας συλλογικός αχρύνθρωπος ή και ρακοςυλλέκτης. Δεν είναι λίγοι αυτοί που λένε ότι Παπανδρέου το ίδρυσε, Παπανδρέου το διαλύει. Ας μην επεκταθώ στην ενδιάμεση όσο και θλιβερή μεσοβασιλεία, στις τεχνικές όσο και τα μυστικά των επιτυχιών της. Ούτε βέβαια στις τετραετίες αντιπαροχές, από «αξιοποιήσεις»

εθνικών ή μη οικοπέδων της αν. Μεσογείου. Ούτε στους χορηγούς επικοινωνίας.

Αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι ο πρόσφατος νομοθετικός χειρισμός των Μέσων, ισχυραίνεται με το «ψεκάστε, σκουπίστε, τελειώσατε». Γιατί, παρά το ισχυρό όντως Δημοκρατικό άλλοθι, πέραν των χρωματικών αλληθωρισμών των νυν κυβερνήσεων και των ενδόμυχων προσδοκιών τους για μια ανάλογη στάση των Μέσων, όπως η απέναντι στους προκατόχους τους, οι εξελίξεις απέδειξαν μέχρι στιγμής, ότι αυτός που κορώνα γράμματα κερδίζει, είναι και πάλι ο βασικός μέτοχος. Η υπόθεση δεν έχει να περιμένει καμμιά γιατρεία, στο πεδίο που αναζητείται. Το είπαμε πολλές φορές. Αλλά χρειάζεται να ψαχτεί. Και μάλιστα έναν τρόπο επίγοντα. Γιατί αν περάσει λίγος ακόμη ανεκμετάλλετος καιρός, και αρχίσει να εξαντλείται το καύσιμο από το ρεζερβουάρ, δυο πράγματα μπορεί τότε να συμβούν. Το πρώτο είναι να μη γίνονται πιστευτά όσα θα επιχειρηθούν, ακόμη και αν λένε κάτι. Το δεύτερο, οι αρχές που έλεγα στην αρχή, θα επιστρέψουν δριμύτερες.

Εδώ και καιρό προτείναμε μια καινοτομική λύση για το ζήτημα της Δημοκρατίας στη χώρα. Από το **δημοψήφισμα για την αιρετή περιφέρεια** και τη συγκατοίκηση σε αυτήν, μέχρι τη **δημιουργία των δυο πνευματικών ινστιτούτων** ή αρχών ή τραπεζών ιδεών. Τόσο για τη Δημοκρατία, όσο και για την οικονομία και την ανάπτυξη. Τα δυο αυτά

ιδρύματα, να υπάγονται απευθείας στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας. Να το πω αλλιώς. Η υδρομάστευση, προκειμένου να ξεδιψάσει η κορακιασμένη Δημοκρατία, χρειάζεται πλέον να αναζητηθεί εκτός πρωτεύουσας. Και να υποχρεωθούν τότε τα τηλεοπτικά Λιόσια της τελευταίας, να σεβαστούν τον χάρτη των δικαιωμάτων των Ελλήνων στη Δημοκρατία. Κάτι που δεν το έκαναν ποτέ. Αν αυτό δεν είναι γνωστό στους μεν ή στους δε, τότε ας καθίσουν να το σκεφτούν. Έστω και τώρα. Αν το αποσιωπούν, τότε δεν πρόκειται για παρατάξεις αλλά για παραστάσεις.

Μπορεί οι ανά τον κόσμο δεξιές κυβερνήσεις να μην έχουν μέσα στην κουλτούρα τους ταξικούς αγώνες και συλλαλητήρια. Και μπορεί οι πρόσφατες κινητοποιήσεις να το διέψευσαν και αυτό πλήρως, με τους αγρότες να ορθώνουν αναστήματα απέναντι στους αδύναμους να εξηγήσουν το φαινόμενο, φιλικούς τους κυβερνητικούς φορείς. Οι οποίοι, παρά την αποχώρηση των τρακτέρ, υπέστησαν δεινή πολιτική και κυρίως ηθική ήττα. Ακόμη μπορεί κάποιοι άλλοι να θυμήθηκαν το γηράσκω αεί κλπ. όταν αναγκάστηκαν να μπουν στη γωνία. Και άλλοι τέλος να εξέλαβαν τη Λάρισα για τη Σοφοκλέους. Όμως το ότι έγιναν όσα έγιναν ή όσα θα γίνουν τις επόμενες ημέρες, δεν σημαίνει ότι λυθήκε το πρόβλημα και δεν θα επανέλθει. Θα επανέλθει και σύντομα.

Όταν ένα θέμα είναι σοβαρό, τότε η Δημοκρατία επιβάλλει, πέραν της Κυβέρνησης,

να αναλαμβάνει συλλογική πρωτοβουλία, η Βουλή. Προκειμένου για το αγροτικό, η 50μελής διαρκής κοινοβουλευτική επιτροπή παραγωγής και εμπορίου. Όχι κατά τα τετριμμένα, που κάθε τρεις και μία λένε οι αντιπολιτευόμενοι. Τα προ ημερησίας, που δεν ξέρω γιατί, αλλά μου θυμίζουν τα προ μεσημβρίας. Η έκθεση μετά από την επί τόπου συνεδρίαση της επιτροπής αυτής της Βουλής, θα αποτελούσε την αφηρητή για συζήτηση στο Κοινοβούλιο, που θα κινούνταν σε μια ανώτερη πολιτική σφαίρα.

(...) Όταν μια χώρα μπορεί και επιλύει με πολιτικούς τρόπους τα ζητήματά της, όπως το αγροτικό -όχι με την αναληθή επίκληση της νομιμότητας ή λόγω χιονοπτώσεων, όπως σήμερα ή διαμέσου των βουλευτικών, όπως χτες- τότε σημαίνει ότι σεβεται πρώτα τον εαυτό της. Δεν μπορεί να ειπωθεί το ίδιο για μια χώρα στην οποία το μόνο που δεν υπακούει σε περικοπές, είναι το αδιάλειπτο μπουκωμα των αθηναϊκών Μέσων -ούτε λόγος για τα περιφερειακά- με κρατικές διαφημίσεις. Η πολιτεία αυτή, δεν έχει σχέση με τη Δημοκρατία. Όπως δεν έχει σχέση ο «θεσμός» των μισθοφόρων γραφένων. Οι νέες επάλξεις οφείλουν να αναζητηθούν αλλού. Στην περίπτωση της Δημοκρατίας, ισχύει απολύτως το γνωστό: Η τρίτη Δημοκρατία πέθανε. Ζήτη η Τέταρτη!

ΚΑΚΙΕΣ, ΓΕΝΙΚΩΣ

Στην προσπάθειά μας να πείσουμε τα μικρά μας παιδιά πόσο ενδιαφέρουσα απασχόληση είναι το διάβασμα ώστε να ξεκολλήσουν από την τηλεόραση, διαβάζουμε μαζί τους τακτικά την προσφορά του «*Κόσμου του Επενδυτή*» «*Η ΜΕΓΑΛΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ*». Στα δύο τελευταία, συνοδευτικά της εφημερίδας, ιλουστράσιον τευχίδια της «εγκυκλοπαιδείας», ξεχωρίσαμε αποσπάσματα που αφορούν αυτονόητες γνώσεις και δυστυχώς αποτελούν κοινό κτήμα όλων των προοδευμένων λαών, ενισχύοντας το κριτικό τους πνεύμα για νοσηρά κοινωνικά φαινόμενα (και όχι φυσικά ημών που κοροϊδεύουμε τους γείτονες Τούρκους για ...φεουδαρχικές δομές): «*Στις φεουδαρχικές σχέσεις ο ευγενής που ορκιζόταν πίστη και υποταγή και υποστήριζε στρατιωτικά ένα βασιλιά ανταμειβόταν με κτήματα και τίτλους. Έτσι, οι ευγενείς γίνονταν κυρίαρχοι κάποιων επαρχιών, απαιτούσαν την πίστη των ακολούθων τους και τους ανάμειβαν με τη σειρά τους, δίνοντας τους γη και διορίζοντας τους σε σημαντικές θέσεις (...)* Στις φεουδαρχικές δομές η έννοια της αφοσίωσης ισοδυναμούσε με χρηματικές ή άλλες απολαβές» Στην ατμόσφαιρα πλήρους παρακμής που επικρατεί γύρω μας (και διεθνώς σε μετακλίμακα) είναι χρήσιμη νομίζουμε η υπενθύμιση των παραπάνω για να μη βαυκαλιζόμαστε και κοροϊδεύουμε αλλήλους και τα παιδιά μας με το «ζωτικό ψεύδος» της εξέλιξης των ανθρωπίνων κοινωνιών. Φεουδαρχικές καταστάσεις κυριαρχούν τελικά στη ζωή μας. «*Φρικώδη Μεσαίωνα*» αποκαλεί τη νεοελληνική καρικατούρα οργανωμένης «κοινωνίας» ο Πανναράς και μάλλον δεν στοχαί. Σίγουρα βέβαια τηρουμένων των αναλογιών και της χρονικής απόστασης απαλύνθηκε κάπως το βάσανο της διαβίωσης (για τους δυτικούς κυρίως) αλλά αν αντιστοιχίσουμε αξιακούς ηθικούς σχολιασμούς σε φαινόμενα του κοινωνικού και επαγγελματικού βίου που αντιλαμβάνομαστε ως κυρίαρχα γύρω μας (θυμίζουμε «αφοσίωση και παντός είδους ανταμοιβή», «καταχρηστικά προνόμια των ευνοούμενων», «κυριαρχία», «πίστη στα όρια της υποταγής») δεν μπορεί παρά να ενοχληθούμε με την πικρή διαπίστωση ότι πολλά πράγματα παρέμειναν αναλλοίωτα με το πέρασμα των αιώνων και ότι «για να γυρίσει ο ήλιος θέλει δουλειά πολλή!». Και άντε η θέληση για τέτοια δουλειά έστω υπάρχει, ο χρόνος όμως; Γιατί ποιος σύγχρονος δουλπαρικός βιοπαλαιστής, υπηρέτης αφεντάδων και τσιρακίων τους μπορεί να κλέψει χρόνο αφιερωμένο στον εξοντωτικό βιοπορισμό ή την όποια επιφανειακή «ναρκωτική» απόλαυση «ψυχαγωγίας» και χαλάρωσης ώστε να αντιδράσει στα σύγχρονα φεουδαρικά συμπτώματα;

Εμείς, ως ... κακοί, ποτέ δεν είχαμε ιδιαίτερες σχέσεις με τον Μιχάλη Χαραλαμπίδη. Ίσα ίσα που, πιθανόν λόγω ηλικίας, να θεωρούσαμε πάντα ότι η εκ μέρους του εκφορά βαρύνουσων κατηγορηματικών διαπιστώσεων και προπαγάνδισια διαφόρων «αιρετικών»

προτάσεων δεν αποτελούσε παρά μια ...μπανάλ πινελιά στο πολιτικό σύστημα. Ύψος που δεν ταιριάζει σε μια εποχή «κοσμοπολιτισμού». Δεν μας χαλούσε τίποτα με την παρουσία του, απλά βρε αδερφέ, παρασυρμένοι από τους υπαγορευμένους ρυθμούς της εποχής, ενδώσαμε στον πειρασμό να αξιολογήσουμε τη βιτρίνα και την επιφάνεια και όχι την ουσία και το βάθος. Δεν είχε και καμμιά προνομαχική στήριξη ο άνθρωπος από τα (φουλ εξαγορασμένα όπως πλέον τεκμηριώνεται) ΜΜΕ, άρα υστερούσε σε «κεντρικότητα» πολιτικού εκποσίματος, η κοσμοθεωρία του δε δεν ήταν καθόλου εύπεπτη για μας τους καλομαθημένους και φαντασιόπληκτους, και να 'σου πώς προκύπτει η αδιαφορία για την περίπτωσή του. Ωστόσο δεν είμαστε ξεχασιάρηδες και άδικοι. Και δεν λησμονούμε ποτέ ότι ήταν ο πρώτος (και ο μόνος...) πολιτικός που έθεσε τόσο εμφατικά και δημόσια την ανεπάρκεια του πολιτικού προσωπικού της χώρας ως βαρίδι για την πρόοδο της. Το έλλειμμα αγωγής και καλών προθέσεων, η διάχυτη αβελητήρια, η αδυναμία κατανοήσης εξελίξεων σε στρατηγικό επίπεδο, η ελεγχόμενη συγκρότηση (γενικές γνώσεις και κουλτούρα), η κεκαλυμμένη μεν ορατότατη δε αλαζονεία, η κενολογία, η ημίμαθια, ο ανούσιος ξερολισμός και το ανεπάγγελτον των πολιτικών μας συμπυκνώνονται τελικά στην παραπάνω διάγνωση της βασικής αιτίας της παθογένειας της ελληνικής κοινωνίας από τον ιδρυτή της Δημοκρατικής Περιφερειακής Ένωσης. Το σχολίο μας αυτό αποτελεί στοιχειώδη υποχρέωση προς τον Μιχάλη Χαραλαμπίδη μετά τα όσα αποκαλύπτονται ραγδαία για τη βαθιά σήψη που έχει επικρατήσει γύρω μας και για την οποία χύνεται τόσο μελάνι και σάλιο το τελευταίο διάστημα. Σήψη η οποία ως αποτέλεσμα έχει την από καιρό εντοπισμένη υποχώρηση της θέσης της χώρας πρακτικά σε κάθε διεθνές κριτήριο σύγκρισης. Το «Σδόμα και Γόμορρα» φοριέται πολύ ως συνολάκι και μάλιστα απειλεί τον κοινωνικό ιστό με ένα άνευ προηγουμένου τυφλό ξέσπασμα θυμού, επί δικαίων και αδίκων. Ανάμεσα στις χιλιάδες δημόσιες γνώμες για το πρόβλημα ξεχωρίσαμε την άποψη του Νίκου Φελέκη από τον «*Κόσμο του Επενδυτή*» ο οποίος θυμισε ευθέως τον Μ. Χαραλαμπίδη: «*Μαύρες σκέψεις για την ικανότητα του πολιτικού προσωπικού (κυβέρνησης και αντιπολίτευσης) να χειριστεί με επάρκεια τις δημόσιες και κρατικές υποθέσεις, αλλά και τα επερχόμενα στα λεγόμενα εθνικής σημασίας διπλωματικά θέματα (Κυπριακό, ελληνοτουρκικά, βαλκανικά κ.α.)*» Ίσως και το σινάφι των δημοσιογράφων χρωστά μια συνάντηση στον Μιχάλη Χαραλαμπίδη και σίγουρα τον οφείλει περισσότερη προσοχή για την δραστηριότητα και τις απόψεις του. Ελπίζουμε και αναμένουμε...

Κατά τη γνώμη μας οι αναφορές των αρμοδίων του Υπουργείου Εσωτερικών περί δημόσιων υπαλλήλων που έχουν κάνει ... επάγγελμα τις **αναρρωτικές άδειες** και θα ελεγχθούν, είναι αποπροσανατολιστικό. Και δεν αποτελεί ηρωισμό ή εκσυγχρονισμό η προσπάθεια του Υπουργείου να αναδείξει το

πρόβλημα, να εκθέσει τους υπαλλήλους και να λάβει μέτρα πάταξης του φαινομένου. Στην ελληνική πραγματικότητα, όπου οι μισοί δημόσιοι υπάλληλοι αποτελούν πρακτικά μια ατελέσφορη προσπάθεια συγκάλυψης του προβλήματος της ανεργίας και επιβεβαίωσης της «εξουσίας» των πολιτικών, όπου ελάχιστοι έχουν προσληφθεί με τρόπο αδιάβλητο (δεν μιλάμε για αξιοκρατικό γιατί η έννοια αυτή έχει ταλαιπωρηθεί πολύ, ακόμη και με την επίκληση του ΑΣΕΠ), που το αν βρίσκονται ή όχι στον χώρο δουλειάς τους συχνά δεν παίζει κανέναν ρόλο ούτε για την ποιότητα ούτε για την ποσότητα παρεχόμενων υπηρεσιών, που για να κάνουν οποιαδήποτε εργασία ξεφεύγει από τα «τυποποιημένα» τους καθήκοντα λαμβάνουν επιπλέον αμοιβή, που για χατίρι τους - και για να μη φανεί η γύμνια των ρουσφετολογικών προσλήψεων - έχουν θεοπιστεί περιττές «διαδικασίες» και «εργασίες» ή εν πάση περιπτώσει δεν ελέγχεται η αποδοτικότητα ούτε των απαραίτητων, αποτελεί πολυτέλεια η ενασχόληση με τους θάμνους μπροστά στο δάσος.

Και τι έγινε κ. **Ανδρουλλάκος** που έχετε «δώσει εντολή στους επικεφαλής των τμημάτων να ελέγχουν εξονυχιστικά τις περιπτώσεις αδειών λόγω ασθένειας»; Πατροί είναι οι προϊστάμενοι; Ή μήπως δεν γίνονται όλα νομότυπα; Πολύ φασαρία για το τίποτα! Άλλα πράγματα θα έπρεπε να κοιτάτε στο Δημόσιο. Να σας πούμε τι ακούει η παρέα των κακών; Ακούει για δήθεν αναρρωτικές ή κανονικές άδειες που σε πολλές υπηρεσίες του Δημοσίου και των ΟΤΑ δεν «γράφονται» ποτέ και στο πλαίσιο της βολικής «ομερτά» της μαφίας των δημοσίων υπαλλήλων ή των διευθυντών τους απολαμβάνουν τη σιωπηρή αποδοχή της τακτικής τους. Και ας κοιμάστε εσείς και οι επίσημες στατιστικές σας τον ύπνο του δικαίου! Ο μηχανισμός καταγραφής είναι ανάπηρος! Ακούει για «συνταξιοχούς» που δεν παρουσιάζονται καν στις υπηρεσίες τους γιατί είναι «παλιοί» και ούτως ή άλλως δεν καταλαβαίνουν από τις εξελίξεις του σύγχρονου κόσμου και άρα «βοηθούν», «κάνοντας χώρο στους νεώτερους» γιατί αυτοί «κουράστηκαν». Ακούει για ΚΕΠ με ανύπαρκτο δουλιά, των οποίων οι υπάλληλοι κάνουν τις ορντινάντσες διεκπεραιώνοντας «αγαρείες» των μονίμων υπαλλήλων. Ακούει για συμβασιούχους που κάνουν εξειδικευμένη δουλειά, πρωτογενώς χρωμένι σε μονίμους είτε για να ξεκουράζονται οι μόνιμοι είτε γιατί οι συμβασιούχοι είναι «βολικότεροι» των μονίμων οι οποίοι παραγκωνίζονται στο «ψυγείο» (πάντα αμειβόμενοι όμως). Να πούμε και για την απαράδεκτη και εγκληματική κατάσταση προκειμένου για την ποιότητα των παρεχομένων υπηρεσιών π.χ. έργα, εκπαίδευση, έλεγχος κλπ; Τα ξέρετε. Αφήστε λοιπόν κατά μέρους λοιπόν τα «λιμά» και πιάστε τα «βαριά» προβλήματα. Μην την πατήσετε σαν τον Παννακίδη, τη νομαρχάρα μας, που δήθεν έπιασε στα πράσα τους απόντες υπαλλήλους και νομίζει ότι έγινε ήρωας! Επειδή ικανοποίησε τις κουσομπόλες της γειτονιάς με τα αποθημένα που δεν έγιναν κι αυτές ή τα τέκνα τους δημόσιοι υπάλληλοι!

Πάντως αν ήμουν δημόσιος υπάλληλος, βλέποντας τί κοροϊδικοί πέφτει με τους κάθε είδους αργόμισθους («συμβούλους», δικούς μας δημοσιογράφους, ειδικές αμοιβές με διάφορα προσχήματα, συμβασιούχους για ανύπαρκτες εργασίες κλπ.) θα αντιδρούσα ακόμη και με πλαστή αναρρωτική. Δεν φοβάστε μήπως γυρίσει μπουμεραγκ εναντίον σας; Να εξυγιάνετε ό,τι στραβό, ωστόσο μη το πολυδιαφημίσετε γιατί βλέπετε ότι οι εύλογες ενστάσεις για τις προτεραιότητές σας πέφτουν βροχή...

ΟΙ ...ΚΑΚΟΙ (Χ.Α. και Β.Ε.)

8 χρόνια NEMECIS

Τό έπειτακό τεύχος ήταν γιά τή ΝΕΜΕΣΙΝ άφορμή γιά τόν άπολογισμό μιάς άποδοτικής όκτάχρονης μαρτυρίας. Τό περιοδικό μέ τήν σφραγίδα τής προσωπικότητας τής Λιάνας Κανέλλη κατώφερε μέσα στά χρόνια αυτά νά δώσει ένα στίγμα διαφορετικό: πολιτικό, πολιτιστικό, κοινωνικά και έθνικά εύαισθητο, προσεγγίζοντας μέ σεβασμό τά εκκλησιαστικά πράγμα-τα. Άποκαλύπτοντας πτυχές του παρασκηνίου στην Έλλάδα καί στο έξωτερικό (τεράστια ή έπιτυχία μέ τό άθλιο non paper του Σημίτη - 9/4/1996- στην Ουάσινγκτον), προβλέποντας συχνά έπερχόμενα γεγονότα καί κρίνοντας μέ τό γνωστό πάθος τής Λιάνας τήν κατάσταση τής πατρίδας μας στά χρόνια του «έκσυγχρονισμού», ή ΝΕΜΕΣΙΣ συνέβαλε στην αντίσταση κατά του κωστοπουλικού παραδείγματος στον χώρο αλλά καί κατά τής γενικευμένης έκπόρνευσης του φρονήματος του κόσμου (ένδεικτικά άναφέρουμε τήν έξ αρχής χρήση του πολυτονικού συστήματος). Χρόνια πολλά κι από μάς!

Άλληλογραφοῦμε

Μας γράφει ο φίλος Γιώργος Μανδίκος, Πρόεδρος του Πανελληνίου Συλλόγου Αναπήρων του «Δημοκρατικού Στρατού» Ελλάδας:

Η γνωστή διαχωριστική γραμμή, όπως ονομάζαμε παλαιότερα την αντιπαλότητα μεταξύ της «Άριστερας» και «Δεξιάς» ξεθώριασε. Αυτές οι έννοιες ξεπεράστηκαν εκ των πραγμάτων, εφόσον η λεγόμενη «Νέα Τάξη» εκπροσωπείται ως γνωστόν από τους ψευδοσοσιαλιστές και ψευδοαριστερούς τύπου Μπλέρ, Κλίντον, Σημίτη, Νταλέμα, Σρέντερ, Έτζεβίτ, κλπ, κλπ. Δεν άγνοούμε φυσικά τις ανταγωνιστικές σχέσεις έργασιας και έργοδοσίας. Και ούτε είναι δυνατόν, νομίζουμε, να σταματήσει ποτέ ο αγώνας για τη βελτίωση των ανθρωπίνων συνθηκών διαβίωσης εφόσον θα εξακολουθούν να υπάρχουν οι κοινωνικές ανισότητες που αποτελούν και την κινητήρια δύναμη αυτών των αγώνων.

Τό κύριο μέτωπο όμως, τό εθνικό μέτωπο, που θα κρατήσει τό κάστρο, πρέπει να είναι στραμμένο σ' αυτό που αποκαλούμε «Νέα Τάξη» είτε «Άμερικανοκρατία». Καθώς και στους συμμάχους της στην Ελλάδα, κρυφούς και φανερούς που εμφανίζονται με διάφορες μάσκες επειδή ακόμα δεν τούς σηκώνει τό επικρατούν αντιαμερικανικό κλίμα. Όμως ύπουλα ρίχνουν τό δηλητήριο και τίς μηχτές από κανάλια κι εφημερίδες.

(...) Τό δίδυμο Σημίτη - Γιωργάκη άφησε πίσω του μιά εικόνα διαλυμένου και διεφθαρμένου κράτους που μοίραζε μέσω των «έργων» τά κοινοτικά πακέτα στήριξης με αδιαφάνεια στους ήμετερους και γίναμε μάρτυρες της εποχής του γρήγορου πλουτισμού. Καί μιά Ελλάδα ξεφραγο άμπέλι, περικυκλωμένη ολόυθε από τή διαφθορά, τήν λαθρομετανάστευση, τά ναρκωτικά, τήν έρήμωση άγροτιάς και βιομηχανίας, τό έγκλημα, κτλ. Τόν Έλληνα πολίτη επίσης να μίν αισθάνεται άσφαλής ούτε μέσα στην πατρίδα του, στο χωριό του, στο ίδιο του τό σπίτι.

Υπονόμευσαν και διέσπασαν ένα μαζικό Σοσιαλιστικό Κίνημα που συγκέντρωνε κάτω από τήν ίδια σημαία τόν μισό πληθυσμό με ένότητα θέλησης, στόχων και δράσης. Άρκει να θυμηθεί κανείς τόν παλμό και τόν όγκο των συγκεντρώσεων όταν καλούσε ο Άνδρέας τόν λαό για να επικοινωνήσει μαζί του. Η ύπονόμευση διέσπασε και τούς άρμούς συνοχής του κινήματος και επεκτάθηκε σ' ολόκληρη τήν κοινωνία, ανοίγοντας ελεύθερο πεδίο δράσης σ' όλες τίς αντικοινωνικές δυνάμεις και στόν υπόκοσμο να «ελέγξουν» τήν κοινωνική ζωή σε όλη τήν επικράτεια, για να βρεθούμε στο σημερινό χάλι.

(...) Ο Έλληνικός λαός δέχθηκε με μεγάλη άνακούφιση τόν Κώστα Καραμανλή και προσδοκά άπ' αυτόν να σταματήσει τήν κατηφορική τροχιά της Ελλάδας όπου τήν έσπρωξε τό δίδυμο Σημίτη - Γιωργάκη. Καί ή ελληνική ζωή να ξαναβρεί τόν έαυτό της. Είναι κοινή πεποίθηση ότι ο Κ. Καραμανλής έχει τά προσόντα και τή θέληση να ανταποκριθεί στο κάλεσμα του ελληνικού λαού σε ό,τι άφορά τήν ανόρθωση της χώρας, με έναν αποτελεσματικό κρατικό μηχανισμό, στη βάση ενός κοινωνικού κράτους (θα προτείναμε έμείς) στο όποιο ή αναδιανομή του εθνικού εισοδήματος θα γίνεται προς τά κάτω, δηλαδή υπέρ των χαμηλόμισθων (...)

Η άλλη όψη όμως του νομίσματος για τόν Καραμανλή είναι τά εθνικά μας θέματα, από τήν έκβαση των οποίων εξαρτάται και ο Έλληνισμός.

(...) Η Τουρκία πάντοτε υπήρξε και εξακολουθεί να είναι ή κακιά μοίρα του Έλληνισμού. Τόν όποιον διέλυσε, κατέσφαξε, εξάνδραπόδισε, τόν μετέτρεψε σε Γενίσαρο, άτίμασε τίς γυναίκες του, κατέστρεψε τόν πολιτισμό του, ξεφτέλισε κυριολεκτικά ό,τι ονομάζεται ελληνικό. Καί εξακολουθεί και σήμερα να μάς ξεφτελίζει και μάς βλέπει ή ανθρωπότητα και θλίβεται.

Άλλά υπάρχουν ακόμα περιθώρια για τήν ελληνική πλευρά να αποπαγιδευτεί και να αντιστρέψει τήν κατεύθυνση στην όποια τήν σπρώχνουν, προς τήν εθνική μειοδοσία. Για τήν όποια έχουν έτοιμες και κάποιες «νομικές φόρμουλες» και κάποιον διεθνές δίκαιο για να άρπάξουν μίν τήν Κύπρο με τήν επαναφορά του σχεδίου Ανάν που έσπευσμένα δρομολογούν, τό δέ μισό Αιγαίο (προς τό παρόν) με κάποια άπόφαση κάποιου «διεθνούς δικαστηρίου»! Άν ενδώσει ή Έλληνική πλευρά, ή ιστορία δεν θα τό συγχωρέσει και θα άρνηθεί του Καραμανλή τήν αίγλη του εθνικού ήγέτη. Καί θα τό νιώσει όταν άρχίσουν να φυλλοροούν τά ροδοπέταλα που κοσμοῦν τό φωτιστέφανό του...

Και μία επιστολή από Καθηγητή με πολλά χρόνια στο Πανεπιστημιακό κουρμπέτι:

Τόν τελευταίο καιρό εμφανίζεται έντονη άρθρογραφία στόν Τύπο σχετικά με τήν κατάσταση που επικρατεί στους χώρους της Παιδείας και

ειδικότερα στα Άνώτατα Εκπαιδευτικά Ίδρυματα (ΑΕΙ). Κατά καιρούς έχουν εμφανιστεί σημαντικά άρθρα που με σαφήνεια και γλαφυρότητα περιγράφουν τίς κυριότερες συνιστώσες της κατάστασης που εμφανίζουν σήμερα τά ελληνικά ΑΕΙ: τούς υπεράριθμους φοιτητές χαμηλού επίπεδου, τό σύστημα εισαγωγής, τά προγράμματα σπουδών, τήν ύποχρηματοδότηση των διεσπαρμένων τμημάτων και σχολών, τόν κομματισμό των πανεπιστημιακών όργάνων, τούς ίπτάμενους καθηγητές, κ.ά.

Υπάρχει όμως μία ακόμα πλευρά - ίσως ή πιό σκοτεινή - του άδιεξόδου στο όποιο έχει περιέλθει ή πανεπιστημιακή κοινότητα. Αναφέρομαι στόν τρόπο έκλογής και αξιολόγησης των μελών του διδακτικού και έπιστημονικού προσωπικού (ΔΕΠ). Ο νόμος - πλαίσιο που όρίζει τή λειτουργία των ΑΕΙ έχει συγκεκριμένα άρθρα στα όποια αναφέρονται προσόντα και προαπαιτούμενα των κατάλληλων ατόμων για κάθε βαθμίδα, καθώς και οι διαδικασίες που πρέπει να ακολουθούνται. Δυστυχώς ή αναφορά στα προσόντα αυτά είναι άσαφής και μπορεί να έρμηνευτεί με ποικίλους τρόπους. Τά προσόντα που όρίζονται δεν συνάδουν πλέον με τίς σύγχρονες άπαιτήσεις της διδασκαλίας και της έπιστημονικής έρευνας. Επίσης οι διαδικασίες που όρίζονται από τό νόμο - πλαίσιο περιστρέφονται στην ουσία γύρω από ένα τό ίδιο τό ακαδημαϊκό ίδρυμα της υπό πλήρωσης θέσης.

Αποτέλεσμα όλων των παραπάνω είναι ή συγκέντρωση της εξουσίας σε μία όλιγομελή ομάδα, που έχει τή δυνατότητα να έρμηνεύει τά άπαιτούμενα προσόντα που όρίζει ο νόμος -

πλαίσιο με γνώμονα τίς προσωπικές συμπάθειες του καθενός, τήν κομματική του τοποθέτηση, τίς σχέσεις εξουσίας και άλλες όποιοσδήποτε έμπάθειες που μπορεί να προκύψουν σε έναν χώρο όπου οι φιλοδοξίες είναι μεγάλες. Είτε πρόκειται για τήν πλήρωση νέας θέσης ΔΕΠ, είτε για εξέλιξη σε άνωτερη βαθμίδα, ο ύποψηφος όφείλει να δηλώσει ύποταγή σε κάποιο κέντρο εξουσίας, προκειμένου να προστατευτεί από αυτό κατά τή σύσταση του έκλεκτορικού σώματος. Άφου σιγουρευτεί για τή στήριξη από μία έπαρκώς ισχυρή ομάδα και δώσει τά άπαραίτητα άνταλλάγματα, όφείλει να έπισκεφτεί κάθε ένα μέλος του έκλεκτορικού σώματος και να δηλώσει ύποταγή. Σε κάθε Σχολή ή Τμήμα υπάρχουν ένα ή περισσότερα κέντρα εξουσίας, που δένουν τά μέλη τους με σχέσεις εξάρτησης με πυραμιδοειδή έννοια. Στην κορυφή βρίσκει κάποιος καθηγητής που μπορεί να ρυθμίσει τή σύσταση των έκλεκτορικών σωμάτων των νέων θέσεων. Με τόν τρόπο αυτό έλέγχει τήν εξέλιξη ή όχι της σταδιοδρομίας των μελών ΔΕΠ που βρίσκονται από κάτω. Ένα νεύμα των ισχυρών αυτών ανθρώπων είναι ικανό να μπλοκάρει σταδιοδρομίες, να γκρεμίσει όνειρα και φιλοδοξίες νέων ανθρώπων που έπιθυμούν να υπηρετήσουν τήν έπιστήμη. Ο μόνος δρόμος για τήν άνωθεν εξέλιξη είναι τό προσκύνημα στους ακαδημαϊκούς αυτούς προαγωγούς, ανεξάρτητα από τά προσόντα που μπορεί να έχει ο καθένας. Όποιος δεν ίσοπεδωθεί άρκετά άπορρίπτει αυτομάτως από τήν κοινότητα. Άν είναι μόνιμος υπάλληλος μένει στάσιμος σε χαμηλή βαθμίδα και καταντά πικρόχολος και γραφικός. Όποιος είναι επί θητεία χάνει τή δουλειά του. Η κατάσταση αυτή έχει σημαντικές παρενέργειες

που αφήνουν βαθιά σημάδια στην ποιότητα της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης. Γύρω από τούς πόλους εξουσίας σε κάθε Σχολή ή Τμήμα δημιουργούνται κλίκες. Αυτές είναι κάποιες φορές κομματικά χρωματισμένες, ενώ κάποιες άλλες ενώνονται κάτω από τούς δεσμούς της κοινής μεθόδου άνέλιξης και ύπακοῦν όλο τους σε μία άδίστακτη omerta. Οι κλίκες προωθούν τούς δικούς τους ανεξαρτήτως προσόντων. Γεμίζουν τά πανεπιστήμια με άχρηστους δασκάλους (κουβάδες) που δεν ενδιαφέρονται, δεν διαβάζουν και δεν ανανεώνουν τίς γνώσεις τους. Κάποιοι από αυτούς πήραν διδακτορικά νύχτα και διορίζονται από τίς κλίκες στα πανεπιστήμια. Τέκνα, άνήψια και φίλοι των μεγαλοκαθηγητών γίνονται επίσης μέλη ΔΕΠ. Οι κλίκες άπαιτούν άνταλλάγματα από τούς ευνοημένους: τόν διορισμό των βοηθών, τίς θέσεις των νέων μελών ΔΕΠ που θα προκηρυχθούν, ακόμα και τούς τίτλους των μαθημάτων και των κατευθύνσεων. Οι κλίκες έλέγχουν τά προγράμματα σπουδών, τά εργαστήρια, τήν τροφοδοσία της έρευνας με αναλώσιμα και συσκευές. Άκόμα και νέα τμήματα και σχολές μπορούν να ίδρύουν για να βολέψουν σε αυτά τούς ήμετερους. Η ποιότητα της εκπαίδευσης πέφτει κατακόρυφα. Άν κάποιος άποφασίσει να βελτιώσει τό επίπεδο σπουδών και να εισαγάγει νέο μάθημα ή να ανανεώσει τά συγγράμματα βρίσκει μπροστά του τό τείχος της κλίκας. Άν κάποιος θελήσει να ύποβάλει έρευνητικό πρόγραμμα πρέπει να εντάξει σε αυτό τά μέλη της κλίκας. Άλλιώς μπαίνει στη μαύρη λίστα και χάνει τή χρηματοδότηση.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ - ΘΡΑΚΗΣ

Ανάπτυξη στην πράξη

Σχεδιάζουμε • Αναπτύσσουμε • Δημιουργούμε

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 2000-2006
Ανατολικής Μακεδονίας
& Θράκης

